

Adventes Vēstis

2014. gada oktobris, #10 (224)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
KARŠ UN
KRISTIETĪBA

SABATS UN
EKSĀMENI.
TIESĪBSARGA
VĒSTULE

MISIJAS
TURPINĀJUMS
LIBĀNĀ

JĒZUS MIRA
ARĪ PAR
BARABU

ALFRĒDS UN
MIRDZA
JĀKOBSONI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Personības	15
Tiesības	20
Bērniem	22

Dodiet svētību, lai iemantotu svētību

Ir pienācis zelta rudens, skaisto lapu, kastaņu un ābolu laiks. Tiek novākta pēdēja raža, gatavoti krājumi ziemai. Tad tumšajos un garajos vakaros, mīlojoties ar vasaras labumiem, var atcerēties arī to, kas notika gada siltajā laikā; gan ģimenē, gan draudzē, gan pasaulē.

Droši vien bērniem šī bija skaista vasara, nometnēs un braucienos satikti draugi un piedzīvoti jauki brīži. Lasiet šajās „Adventes Vēstīs” rakstiņu par Draugu nometni Zvejniekciemā!

Mūs, pieaugušos, satrauc tas, ka notiek kaimiņos – Ukrainā, kur nemieri un kara darbība iespaido arī ticīgo dzīvi. Katram mums ir savs viedoklis, bet kā mums – draudzes cilvēkiem – nesastrīdēties, bet no savas puses atbalstīt cietušos? Par draudzi un to, kā to ietekmē notikumi kaimiņvalstīs, lasiet numura lielajā Tēmas rakstā. Kā vienmēr ir vairāki raksti no vietējām draudzēm, kas apliecina, ka aktīva un interesanta dzīve notiek ne tikai lielās draudzēs galvaspilsētā.

Mēs esam katrs tur, kur Dievs palīdzējis mums nonākt, un ir jāizmanto visas iespējas, lai mēs apliecinātu savu Kungu ar visu dzīvi vārdos un darbos, savā attieksmē.

„Un beidzot esat vienprātīgi, pilni līdzjūtības, brāļu mīlestības, sirds iejūtības, pazemības, neatmaksājiet ļaunu ar ļaunu, lamas ar lamām, bet – tieši otrādi – dodiet svētību, jo jūs esat aicināti, lai iemantotu svētību! (1Pēt. 3:8,9)

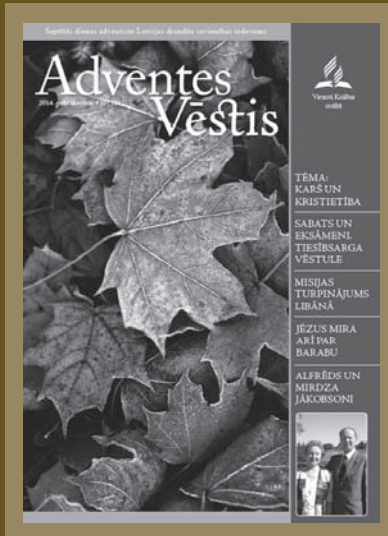
Lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī!

*Tatjana Tomsone
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE
Viktors GEIDE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Daniels Kūms

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Aicinājums lūgt!

Gada nogales tuvošanās liek palūkoties uz 2014. gada aktualitātēm, prioritātēm un pārmaiņām, kuras jau esam piedzīvojuši un kuras ceram vai, tieši pretēji, neceram sagaidīt tuvākajā nākotnē.

Gaidot jauno Saeimu, valdību un politiķu solītās pārmaiņas, turpinām tomēr ar bažām sekot līdzi notikumu attīstībai Ukrainā, tuvajos Austrumos un Rietumāfrikā, kur nāvējošais Ebolas vīruss ir prasījis jau vairāk nekā 3000 cilvēku dzīvību, un, lai gan veikti visi piesardzības pasākumi, pirmie saslimšanas gadījumi ir fiksēti arī ASV un Eiropā.

Mūsdienu pasaulē cilvēku pārvietošanos ir grūti ierobežot. Pagājušajā gadā aviotransporta pakalpojumus izmantojuši vairāk nekā 4.4 miljardi pasažieru, un ceļot gribētāju skaits nemiīgi aug. Tāpēc zinātnieki prognozē Ebolas vīrusa tālāku izplatību diemžēl arī Eiropā, Amerikā un cituriet.

Septītās dienas adventistu vispasaules baznīcas vadītājs Teds Vilsons savā nesenajā uzrunā izteica aicinājumu vairāk nekā 18 miljons adventistu draudžu locekļiem un vadītājiem 215 valstīs visā pasaulē vienoties dedzīgās lūgšanās 7 dienas nedēļā, pl. 7:00 no rīta un 7:00 vakarā, lūdzot par mūsu visuvarenā Dieva un Radītāja iekļaušanos šajā biedējoši sarežģītajā krīzes situācijā, kura pašreiz ir skārusi vairākas valstis Rietumāfrikā, bet tuvākajā nākotnē var skart ikvienu. Tāpēc mēs esam aicināti lūgt:

- par vīrusa izplatības ierobežošanu un saslimušo ārstēšanas un atveseļošanas iespējām;
- par īpašu Dieva aizsardzību mediķiem un visiem, kuri rūpējas par saslimušajiem;
- par draudzes locekļiem, vadītājiem un tiem, kuri kalpo Ebolas vīrusa skartajiem cilvēkiem;
- par tiem, kuru tuvinieki ir saslimuši ar Ebolas vīrusu, un arī tiem, kuri jau ir zaudējuši savus tuviniekus.

Tāpat esam aicināti turpināt lūgt šajos pašos laikos par garīgu atmodu un Svētā Gara izliešanos, lai draudze varētu Dieva spēkā sludināt labo vēsti par Kristus uzvaru un drīzo atgriešanos.

No 1. līdz 8. novembrim adventistu draudzes visā pasaulē vienosies gadskārtējā lūgšanu nedēļā, kuras laikā centīsimies labāk un tuvāk iepazīt mūsu Kungu un Glābēju Jēzu Kristu, pārdomājot Viņa dzīvi un kalpošanu. Nav visā Universā nevienas personas, kura būtu svarīgāka par Viņu. Nav neviena, kurš būtu paveicis kaut ko tik grandiozu un tajā pašā laikā ikvienu cilvēku skarošu. "Raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju..."

Tādēļ arī es pievienojos apustuļa Pāvila lūgšanai un novēlu mums katram personīgi piedzīvot Kristus mīlestības klātbūtni mūsu draudzēs, ģimenēs un īpaši kalpojot tiem, kurus Kristus mīlestība uzrunā un aicina izdarīt izvēli, kurai ir mūžības vērtība!

"...Aizlūgdams, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot, un cik pārlieku liels ir Viņa spēka mērs, kas parādās pie mums, ticīgajiem, darbodamies tādā pašā visspēcības varenībā, kādu Viņš parādījis Kristū." (Efeziešiem 1:17-20)

Gaidāmie pasākumi

31. oktobris - 2. novembris

CM un PM vadītāju garīgās un profesionālas izaugsmes seminārs.

1.-8. novembris

Lūgšanu nedēļa.

8. novembris

Kora "Gaismas ceļā" jubilejas koncerts.

16. novembris

Seminārs bērnu skolotājiem.

29. novembris

Ceļa meklētāju sabats.

Ēsteres Lietuvietais seminārs Rīgā

Vai jums rūp ne tikai jūsu, bet arī jūsu tuvinieku fiziskā un garīgā veselība? Vai vēlaties atbrīvoties no depresijas? Vai

vēlaties izsargāties vai atbrīvoties no tādām slimībām kā osteoporoze, sirds-asinsvadu saslimšanas, locītavu iekaisumi, migrēnas, hipertonijs, diabēts, vēža un daudzām citām? Vai vēlaties būt dzīvespriecīgi, enerģijas pilni? Vai vēlaties piedot, lai jums tiktu piedots?

Vai vēlaties savai dzīvei jaunu sākumu?

Ja atbildējāt apstiprinoši uz šiem jautājumiem, tad jums ir unikāla iespēja piedalīties Ēsteres Lietuvietais „Jaunā sākuma” programmas vadītājas Baltijā, seminārā Rīgā, Baznīcas ielā 12a, 4. draudzes zālē.

Seminārs būs no 9. līdz 23. novembrim katru vakaru, izņemot ceturtdienas un sestdienas. Svētdienās – 9. un 23. novembrī – pl. 18.00. Pārejos vakaros pl. 19.00.

Ēstere Lietuvietais ieguvusi izglītību Veimāras veselības institūtā (ASV, Kalifornija). Viņa vadījusi seminārus gan ASV, gan Vācijā, Moldovā, Somijā, Norvēģijā, Krievijā, Latvijā, Lietuvā un Igaunijā.

Izmantosim šo unikālo iespēju, lai atjaunotu savu fizisko un garīgo veselību!

Manai Ezeres draudzītei- 20

Esmu divus gadus vecāka par savu draudzi. Manas atmiņas nesniedzas tik tālu, lai atcerētos, kā 1993. gada pavasarī viss sākās. To labāk atceras paši dibinātāji- Leonard Roderts, Uldis Kuģis, Genarijs Roderts u.c., kas no Saldus draudzes izgāja ar grāmatām un ielūgumiem pa Ezeres mājām un dzīvokļiem. Ezeres iedzīvotāji

tika aicināti uz pasākumu Ezeres pagasta zālītē. Pēc pasākuma, kurā tika dziedātas dziesmas un teikta uzruna, interesenti tika uzaicināti uz Bībeles studijām mūsu dzīvoklī. Pirmais reizē esot atnākusi viena dalībniece, bet nākamajā jau četri cilvēki, un citās reizēs pat astoņi! Pēc trim mēnešiem notikušas pirmās kristības, kurās Jēzu

par savu Pestītāju pieņēmušas četras sievietes. Evaņģelizācijas darbs turpinājies. Notikušas Bībeles stundas un pēc tam arī kristības Ezeres apkārtnē, un 1994. gada 24. septembrī tika dibināta Ezeres draudze.

Man atmiņā palikuši draudzes locekļu apmeklējumi mājās, kopīgas dzimšanas dienu svinības, draudzes ekskursijas un citu draudžu dievkalpojumu apmeklēšana, iešana ar grāmatām no mājas uz māju, bērnu pēcpusdienas un nometnes. Kā man tas viss patika! Jau no bērības sabats ir mana mīļākā nedēļas diena un tā tas ir vēl joprojām. Mana „bērnu dienu kompānija” ir izaugusi draudzē līdz ar mani un ir arī šodien man līdzās. Es mīlu savu draudzi, kaut draudzes dzīve vairs nerit tik intensīvi kā kādreiz. Bet tas šobrīd lielā mērā ir atkarīgs jau no mums pašiem, kas esam pietiekoši lieli, lai būtu par balstiem sava Dieva namā.

Paldies Jēzum, kas ļāva mums redzēt piepildāmos apsolījumus no Eceh.34:12,13,16. Kāda māsa, kas bija aizgājusi no draudzes, šajā dienā tika uzņemta atpakaļ draudzē.

Ance Možeiko no Ezeres draudzes

Jūrmala – veselīga pilsēta

25. septembrī Jūrmalas pilsētai, vienīgai Latvijā, tika pasniegts Pasaules veselības organizācijas sertifikāts „Veselīga pilsēta”.

Lai saņemtu Veselīgas pilsētas sertifikātu, pilsētai vajadzēja atbilst 22 veselības kritērijiem apkārtējās vides sakārtošanā, veselīga dzīvesveida popularizēšanā un ieviešanā. Tika ieguldīts liels darbs, kurā piedalījās pilsētas administrācija

un visas tās nozares. Sevišķu lomu pildīja Jūrmalas Labklājības pārvalde un tās vadītāja Laima Grobiņas kundze. Savu artavu šajā svētīgajā darbā sniedza arī Septītās dienas adventistu baznīca, Veselīga dzīvesveida centrs, Jūrmalas Adventistu draudze, Valmieras veselības klubs „Jauns sākums”, rīkojot Jūrmalas iedzīvotājiem veselības izstādes un organizējot veselīga dzīvesveida seminārus.

Sarunā ar Jūrmalas pilsētas mēru Gati Truksņa kungu tika atzīmēts, ka Septītās dienas adventisti ne tikai stāsta par veselīgu dzīvesveidu, bet ar visu savu dzīvi popularizē veselīga dzīvesveida principus. Pateicībā par sekmīgu sadarbību veselīgas vides un veselīga dzīvesveida veicināšanā Jūrmalas pilsētas dome uz svinīgo pasākumu ielūdza Septītās dienas adventistu bīskapu Vilni Latgali un Veselīga dzīvesveida centra pārstāvi Antonu Baranovski.

Foto: SDA bīskaps Vilnis Latgalis, Jūrmalas Labklājības pārvaldes vadītāja Laima Grobiņa un Veselīga dzīvesveida centra pārstāvis Antons Baranovskis.

Antons Baranovskis

Aizvests mācītājs

27. septembrī Austrumukrainā, Doņeckas apgabala Gorlovkas pilsētā, kuru kontrolē prokrieviskie seperātisti, nezināmā virzienā tika aizvests adventistu mācītājs. Tas notika laikā, kad draudze bija pulcējusies uz Svētā Vakarēdiena dievkalpojumu.

Sabata dievkalpojumu negaidīti pārtrauca armijas tērpos ģērbti vīri ar automātiem rokās, kas ienāca baznīcā un pieprasīja visiem pamest dievnamu. Bet mācītājam Sergejam Ļitovčenko lika aizslēgt baznīcas durvis, piespieda viņu iekāpt vienā no automašīnām un aizveda nezināmā virzienā.

Uzbrucēji notiekošo komentēja ar vārdiem: „Šī ir pareizticīgo zeme, un te nav vietas dažādām sektām.” Kad ticīgie prasīja uzbrucējiem, kas viņi tādi ir un ar kādām pilnvarām rīkojas apbruņotie cilvēki rupjā veidā atbildēja, ka „tā nav jūsu darīšana”.

Vairākas dienas nebija nekādu ziņu par aizvestā mācītāja likteni. Ukrainas adventisti izplatīja aicinājumu visā pasaulē kristiešiem lūgt par Sergeju Ļitovčenko. Pēc vairāk nekā nedēļas pienāca ziņa no sagūstītā mācītāja māšas, ka Sergejs ir ar viņu sazinājies un ir dzīvs. Mācītājs esot nogādāts Iekšlietu tautas komisariātā jeb NKVD. Saticies ar viņu neviens neesot, taču Sergejam izdevies divas reizes nodot māšai zīmītes. Māsa rakstīja šādi: „Kaut arī vienā no zīmītēm bija minēts, ka pret viņu izturas iecietīgi, neko citu viņš nevarētu rakstīt. Ceram uz to labāko. Pēc izteiktā lūguma zīmītē draudzes māšas aiznesa uz komisariātu pārtiku, segu un Bībeli.” Laikā, kad tapa šis žurnāla numurs, „Adventes Vēstu” redakcijai pienāca ziņa, ka mācītājs ir atbrīvots.

Jāpiebilst, ka mācītāja ģimene ir drošībā, jo vēl pirms aresta viņš sievu un meitu no seperātistu kontrolētās teritorijas bija izvedis. Šobrīd pilsētā esot palikuši vien 20 procenti no visiem draudzes locekļiem, kas nevarēja vai negribēja braukt prom.

Aidis Tomsons

Cīņa Jelgavas cietumā

Ir pagājis atkal viens gads kopš pagājušajām kristībām Jelgavas cietumā. Vai kristībām ir kāda nozīme? Jelgavas cietuma iemītnieki tās uzņem ar prieku. Katram no 500 ieslodzītajiem tās ir pietuvinājus brīvību. Tiem kas jau brīvībā, devušas iespēju attīstīt savas spējas.

14. septembrī Jelgavas cietumā 13 vīri iznāca

no kamerām, lai gūtu patiesu, ilgtermiņa brīvību miesai un garam. Arī brāļi un māšas no dažādām draudzēm Mārtiņa Subatoviča vadībā ieradās cietumā, lai kopā priecātos par to uzvaru, kuru katrs no jauniešiem brāļiem ir guvis pār sevi – saviem dzīves priekšstatiem, tos pakļaujot Dieva Garam. Cīņa nav viegla un katram sava. Vilnis Latgalis kristībniekus iedrošināja ar lēmuma pieņemšanu un labākas dzīves izvēli. Andris Āriņš savukārt kristot visus nosauca par mīļajiem brāļiem. Ieslodzītais brālis Vairis Sniedze kristījās 2008. gadā un katru gadu kristībās cietumā nenogurstoši kalpo kā diakons saviem jauniešiem brāļiem, nokrāsojot baseinu, piepildot to ar ūdeni un izkārtojot kristību tērpus pirms kristībām. Viņš dzīvo ar lielu cerību sirdi, ka pienāks diena, kad arī viņam atvērsies cietuma durvis un viņš varēs kā uzvarētājs kopā ar brāļiem un māšām slavēt Dievu brīvībā.

Pašreiz Jelgavas cietumā atrodas 36 kristīti brāļi, kristīgā ceļa iesācēji. Viņi ar lielu interesi regulāri lasa „Adventes vēstis”, sekojot draudzes dzīvei brīvībā.

Izskatās, ka kalpošanas darbs cietumā nebūs bijis veltīgs. Turpmāk mana kalpošana pamazām no cietuma novirzīsies vairāk uz daudzbrēņu ģimenēm. Liekas, ka katra cilvēka bērnība ir svarīgākais visai viņa turpmākajai dzīvei. Visi ieslodzītie taču kādreiz bija bērni. Kādēļ šie bērni tagad ir cietumā? Kādēļ šie bērni vairs nesaņem savu tuvinieku – vecāku mīlestību? Mīlestība ir vienīgais ceļš uz brīvību.

Cietumu kapelāns Rihards Krieviņš

Pateicības koncerts par godu Zanei

Šā gada augusta mēneša 23. datumā, kā bija paredzēts, Braku muzejā notika „Pateicības koncerts par Zanes glābšanu”. Šo pasākumu organizēja Septītās dienas adventistu Ērgļu draudze.

Tieši pirms gada notika līdzīgs pasākums, tikai ar pretēju domu – aizlūgt par Zanes iespēju izvesēloties, jo situācija bija visai kritiska. Jaunai sievietei no Ērgļiem – Zanei – ārsti konstatēja retu plaušu saslimšanu. Un, lūk, gada laikā ir notikušas lielas pārmaiņas, ko var saukt arī par Dieva brīnumu. Tika savākti nepieciešami finansiālie līdzekļi, un Austrijā tika veikta plaušu transplantācija. Pēc Ērgļu slimnīcas ārstes

Ainas Braķes izteiktajām prognozēm Zanei viss veidojas labvēlīgi. Zane kopā ar savu māmiņu piedalās Ērgļos dažādos pasākumos.

Adventistu draudze bija sarūpējusi muzikālus priekšnesumus, ko sniedza koris „Gaismas ceļā”. Skanēja daudzas garīgas un liriski izjutas dziesmas par dabu un cilvēka dzīvi. Bija arī priekšlasījumi par Bībeles tēmām saistībā ar Blaumaņa daiļradi. Valdis Zilgalvis, Adventistu baznīcas Baltijas ūnijas vadītājs, runāja par grēku izpirkšanu, vainu un piedošanu Blaumaņa stāsta „Baltais” un Bībeles kontekstā. Pasākums bija kupli apmeklēts, un Zane ar saviļņojuma asarām pateicās visiem par sniegto atbalstu un cilvēcisko līdzjūtību.

A.Kuzina – Braku muzeja speciāliste

Ceļojums uz AUSTRĀLIJU

Ieva, draudze
„Korinta”

No 15. līdz 17. augustam Zvejniekiemā notika pasākums bērniem un pusaudžiem “Draugu ciemats”, ko organizēja Aizkraukles, Salacgrīvas un Korintas draudze. Tajā piedalījās 110 bērni un pieaugušie.

Visās dienās dalībniekiem bija iespēja būt “Austrālijā”, ko labi palīdzēja izdarīt Jēzus māceklis Pēteris un tūristi no Austrālijas, stāstot par saviem piedzīvojumiem un ļaujot klātesošajiem nevilus būt Austrālijā. Bībeles tēmas tika izdzīvotas caur Pētera piedzīvojumiem kopā ar Jēzu. Tas aicināja domāt - kā mēs katrs piedzīvojam attiecības ar Dievu un savā vidū - ģimenēs, ar draugiem, ar visiem cilvēkiem?

Netrūka spēles, dziesmas, sporta aktivitātes, radošās darbnīcas, bērnu priekšnesumi. Īpašu uzmanību izpelnījās klauns, kurš piesaistīja uzmanību ar priekšnesumiem, kuri vedināja pārdomāt ne tikai smieklīgas, bet arī nopietnas un ikdienišķas situācijas.

Tālāk stāsta Līga no Aizkraukles: Bērni šo nometni gaidīja ar lielu nepacietību. Dažiem tā bija pirmā reize tik tālu prom no mājām. Visi bērni, kuri izteica vēlēšanos piedalīties nometnē, varēja aizbraukt uz nometni, jo draudze bija sarūpējusi atbalstu.

Ceļā uz nometni vairākkārt pārstei-

dza stiprs lietus, pērkons, dažs palika domīgs – kā būs? Tomēr visas dienas bijām apveltīti ar siltu, saulainu laiku, apkārt ducināja pērkons, turpat netālu stipri visu nakti lija, bet mēs palikām sausi. Debesu Tēvs par mums bija īpaši parūpējies.

Draudzīgi, savstarpēji palīdzot un pa-

mācot, raiti tika uzceltas un iekārtotas teltis. Nepacietībā gaidījām nometnes atklāšanu. Katrs gāja pie kartes un atzīmēja, no kuras Latvijas vietas ieradies. Sākumā daudzi bija kautrīgi, piedaloties kopā dziedāšanā, mācoties dziesmu pavadošās kustības. Vēlāk tas viss izraisīja sajūsmu bērnos un pieauguša-

jos, piedalījās visi. Bērni vēl ilgi vakarā dungoja pie sevis nometnes himnu, dziesmiņu – “iekšā, ārā, augšā, lejā...”. Paldies mūziķiem par skaistajām dziesmām, kas deva slavu un godu Dievam! Bija iespēja viesoties Austrālijā, iepazīties ar tās dabu, dzīvniekiem. Bērni ar lielu interesi piedalījās visās nodarbībās. Ļoti daudz katrs iemācījās – gatavot glezniņas no dabas materiāliem, veidot vaska sveces, bija arī ziepju opera jeb fabrika, vēl bērni iemācījās gatavot gardus naškus, kurus paši tūlīt apēda. Neizpalika sportošana, atjautības spēles, bijā jāmācās kopā sadarboties. Katra grupiņa paspēja arī sagatavot te-

ātra priekšnesumu. Dienas pagāja nemanot, garlaikoties neatlika laika.

Neizpalika nodarbības arī pieaugušajiem. Pieaugušie tikās ar ģimenes konsultanti Valdu Reķi, piedalījās praktiskās nodarbībās. Daudziem bija atklājums – ķermeņa valodas nozīme savstarpējā komunikācijā. Izskanēja – ja mēs to agrāk būtu zinājuši... Tāpat grupiņas vecāki dalījās savā pieredzē bērnu audzināšanā, par attiecībām ģimenē.

Bērni saka, ka ar nepacietību gaidīs nākamā gada tikšanos. Visam pāri sakām paldies tiem, kas sarūpēja un deva šo iespēju sajūst, ka neesam vieni!

Īpašs paldies Latvijas draudžu savienībai par finansiālo atbalstu, lai šis pasākums varētu notikt! Paldies visiem, kas iesaistījās un dalījās ar savu mīlestību, kalpojot vismazākajiem!

KARA UPURI MŪSU VIDŪ

Māris Debners
palīgmācītājs

MILITĀRAIS KONFLIKTS UKRAINĀ, INFORMĀCIJAS KARŠ UN KRISTIEŠU VIENOTĪBA

*Kaimiņzemē Ukrainā līst asinis, tomēr
labi, ka mūs tas neskar, vai ne? Pie mums
valda miers; mūsu vidū upuru un cietušo
nav. Vai tomēr ir?*

Ja kāda sabiedrības grupa šķēļas viedokļu dēļ par notiekošo Ukrainā, un šī šķelšanās izpaužas attiecību atsalmā, gruzdošā nepatīkā vai pat skaļās, agresīvās domu apmaiņās, vai šī sabiedrība arī nebūtu pieskaitāma cietušajiem? Un ja tā notiek kristiešu draudzē, vai šī draudze kaut kādā mērā nav kara upuris? Jo ciešanas un zaudējumus sagādā ne tikai mīnmetēji un kalašņikovi...

Protams, viedokļu atšķirības Ukrainas konflikta sakarā ne tuvu nav vienīgā augsne attiecību saasinājumiem sabiedrībā kopumā un diemžēl arī kristīgajās draudzēs. Tomēr šobrīd šis konkrētais apstāklis ir sevišķi aktuāls un spilgts, un analizējot to, mēs varam nonākt pie vispārējiem secinājumiem, kuri attiecināmi uz daudziem, ja ne visiem konfliktiem mūsu vidū.

Nepretendējot uz ekspertu lomu, mēģināsim ieskatīties dažos konfliktus barojošos faktoros, kā arī meklēsim atbildes uz jautājumu, kā samazināt šos kara postījumus mūsu vidū. Jau sākumā gribu uzsvērt, ka šeit apskatīsim tikai dažus no

aspektiem un tos pašus tikai tik dziļi, cik to atļauj ierobežotais raksta apjoms un mūsu kompetence.

Informācijai piemīt spēks

Bībele saka, ka Dieva Vārds ir kā zobens (piemēram, Efeziešiem 6: 17; Ebrejiem 4: 12). Arī cilvēku vārdam (cilvēku izplatītai informācijai) piemīt spēks un ietekme, kuru nedrīkstam novērtēt par zemu. Arī to Bībele salīdzina ar asu ieroci, kas var tikt un tiek izmantots vai nu labu, vai ļaunu mērķu sasniegšanai (Piemēram, Psalmi 64: 3-5; Salamana pamācības 15: 4).

Pirmā vēsturē mums zināmā svešas teritorijas aneksija notika bez šāvieniem un asinsizliešanas. Tas bija informācijas uzbrukuma rezultāts. Teritorija bija visa mūsu pasaule, agresors – velns, medijs – čūska, bet uzbrukuma objekts – Ieva un Ādams, šīs zemes pirmie iedzīvotāji. Pirmajā „neatkarības” referendumā piedalījās 100% iedzīvotāju (2 no 2). 100% nobalsoja „par”... neatkarību no Radītāja. Balsojums pauda viņu (Ievas un Ādama) tā brīža izvēli un gribu, lai arī, kā mēs to labi zinām, tas nebūt neatbilda viņu patiesajām interesēm. Kāpēc tā notika?

Propaganda

Informācijas kara ieroči tiek tēmēti uz emocijām un tieksmēm, nevis uz saprātu un loģiku. Tikai tā var gūt panākumus. Pirmais agresors savus panākumus guva tieši tā. Šodien informācijas uzbrukumos galvenais ierocis ir propaganda.

„Propaganda ir komunikācijas veids, kura mērķis ir iespaidot iedzīvotāju attieksmi pret kādu lietu vai viedokli. ... Vārds „propaganda” ir latīņu valodas vārda *propagare* (izplatīt, pavairot) ģerundija forma.” (*Wikipedia*)

Propagandas jēdziens radies Romas Katoļu baznīcā, kad 1622. gadā pāvests Gregorijs XV izveidoja administratīvu kardinālu komiteju, kurai vajadzēja rūpēties par katoliskās ticības izplatīšanu nekatoļu zemēs. Šai komitejai tika dots nosaukums „Congregatio de Propaganda Fide” (Kongregācija ticības izplatīšanai) jeb neformāli – Propaganda. Kopš 1790. gada propagandas jēdzienu sāka izmantot arī laicīgajā vidē, apzīmējot jebkuru organizētu kādas ideoloģijas vai prakses izplatīšanu.

Mūsdienās propagandas izmantošana ir sevišķi viegla un efektīva, pateicoties informācijas tehnoloģijām, kas dod iespēju ļoti īsā laikā (pat milisekundēs) informatīvu lādiņu saturošai vēstij sasniegt mērķauditoriju, tāpēc nav brīnums, ka gan privātās korporācijas, gan valstis šajā jomā iegulda milzu resursus. Jo lielāka korporācija, jo iespaidīgāku reklāmas kampaņu (lasi – propagandu) tā var atļauties; līdzīgi arī lielākas valstis, veidojot šim nolūkam speciālas institūcijas un patiesībā milzu mašīnēriju, var atļauties ietekmīgākas kampaņas savu cēlo vai ne tik cēlo mērķu sasniegšanai. At-

gadījumā, ja šodien pieņemsit vienīgo pareizo lēmumu un iegādāsities mūsu filtrus. Propagandas informācija nekad nav bezpartejiska jeb neitrāla. Tā kā tās mērķis ir noskaņot cilvēku attieksmi noteiktā virzienā, propagandas informāciju parasti raksturo faktu selektīva izmantošana, tendencioza interpretēšana, kā arī apelēšana pie cilvēku jūtām un vērtībām (materiālajām, morālajām, ģimenes, etniskajām, reliģiskajām utt.). Bet tas vēl nav viss. Propagandas arsenālā pie vajadzības ir arī faktu sagrozīšana, falsificēšana, kā arī, protams, vienkārši kaili meli.

Lai privāts medijs gūtu peļņu, tam saviem reklāmdevējiem „jāpārdod” pēc iespējas vairāk lasītāju, skatītāju vai lapas apmeklētāju, tāpēc jāseko līdzī medija mērķauditorijas noskaņojumam un ziņas jāpasniedz tādas un tā, lai tās būtu šai mērķauditorijai pa prātam. Patiesības paušanai, šķiet, šeit ir pavisam maza loma, ja tāda ir vispār. Cik tālu šāds medijs iesaistīsies kādas ideoloģijas propagandā, pirmkārt, atkarīgs no žurnālistu un redaktoru personīgās ētikas un viedokļa. Informācijas gadatirgū turklāt ir arī mediji, kas atklāti vai slēpti radīti ar tiešu mērķi propagandēt kādu konkrētu ideoloģiju (politisko, reliģisko utt. viedokli). Tāda ir demokrātija.

Autoritārās valstīs privātie mediji tiek vairāk vai mazāk stingri kontrolēti, lai tajos neparādītos valdībai nevēlama infor-

Informācijas kara ieroči tiek tēmēti uz emocijām un tieksmēm, nevis uz saprātu un loģiku. Tikai tā var gūt panākumus. Pirmais agresors savus panākumus guva tieši tā.

sevišķu grupu mērķiem nonākot savstarpējā pretrunā, rodas sadursmes jeb informācijas karš. Un šajā karā ir zaudējumi un upuri.

Piemērs no Latvijas medijiem

Šī gada 30. augustā portālā TVNET parādījās ziņa ar virsrakstu „Gorbačovs aicina Krieviju neiejaukties Ukrainas iekšējās lietās”. Savukārt tajā pašā datumā tā pašā portāla krievu valodas versijā bija lasāma ziņa ar šādu virsrakstu: „Горбачев поддерживает позицию России по украинскому кризису” (“Gorbačovs atbalsta Krievijas pozīciju Ukrainas krīzes sakarā”).

Varētu domāt, cienījamus gadus sasniegušais pirmais un pēdējais Padomju Savienības prezidents vienreiz teicis tā, bet otrreiz citādi. Taču izrādās, ka nē. Abos ziņu variantos ir atsaucē uz vienu un to pašu interviju, kuru Mihails Gorbačovs sniedzis kādam no Krievijas medijiem. Informācijas avots ir viens un tas pats, bet informācijas interpretācija un uzsvare – gluži pretēji.

Iespējams, šis konkrētais gadījums ir tikai sīka dzirkstelīte starp lielā informācijas kara zalvē, tomēr tas labi ilustrē, kā tas notiek.

Kāpēc ziņas atšķiras?

Nesen mūsu mājās viesojās puisis no ūdens filtru pārdošanas firmas, spoži demonstrējot savas propagandista prasmes. Viņš mēģināja pārliecināt, ka mūsu ūdens ir dzeršanai nederīgs, tas ir kaitīgs, bīstams, smirdīgs, duļķains un tikai podā lejams. Pirmie argumenti bija maigāki, bet noslēdzotie skaidri pauda – jūsu izdzīvošana ir iespējama vienīgi

mācīja, savukārt valstij tieši vai pastarpināti piederošie mediji ar pilniem apgriezieniem darbojas kā valdības viedokļa propagandas mašīnas.

Tā kā mūsu sabiedrība šodien saņem informāciju gan no dažādām auditorijām tēmētiem demokrātiskiem medijiem, gan no autoritāru valstu medijiem, nav brīnums, ka mūsu izpratnes, viedokļu un attieksmes amplitūda ir tik plaša. Un tā kā mēs, kristieši, esam daļa no kopējās sabiedrības, nav brīnums, ka draudzē arī ir līdzīgi.

Ko darīt, lai samazinātu vai novērstu kara zaudējumus mūsu vidū?

Vispirms pāris atziņas no manas puses. Pirmkārt, būtu apsvēdami, ja mēs spētu apzināti kontrolēt un ierobežot uzņemamās informācijas apjomu. Dienu pēc dienas, stundu pēc stundas mēs tiekam apšaudīti ar informācijas lādiņiem. Vienam labāk trāpa šis, citam tas, un tikai nelga apgalvos, ka „mani gan tas neietekmē”. Ļoti daudziem TV ziņu pārraižu vērošana un jaunumu lasīšana interneta portālos ir kļuvusi par atkarību vai pat apsēstību. Tādiem argumentiem kā “man jābūt lietas kursā” vai “man jāseko līdzī pasaules notikumiem” patiesībā nav loģiska pamatojuma. Gudrais Salamans nonāca pie atziņas, ka grāmatu rakstīšanai nav gala, un pārmērīga lasīšana nopūlē miesu. Mūsdienās, kad bez grāmatām ir tik daudz citu informācijas uzņemšanas veidu, pie šāda pašā secinājuma ir nonākusi zinātne, īpaši psihiatrija. Jā, ir labi būt lietas kursā par notiekošo pasaulē, bet mums nav nekādas vajadzības “ķert” katru informāciju, kas tiek piedāvāta. Vēl kaitīgāka atkarība ir interneta ziņu komentāru rakstīšana un/vai lasīšana. Tā kā anonīmo kome-

tētāju pamata kontingents ir ar visai specifisku psiholoģisko profilu, viņu rakstītie domu graudi arī nes sevī specifisku informatīvo lādiņu. Regulāri absorbējot šīs vēstis, pamazām mainās arī tava personība – gan attieksme pret lietām, gan attieksme pret cilvēkiem, īpaši citādi domājošiem. Diemžēl tas attiecas arī uz tā sauktajām kristiešu diskusiju grupām, kurās bieži vien valda nebūt ne kristīgs gars.

Lai neklūtu par informācijas kara upuriem, mums pēc iespējas stingri vajadzētu kontrolēt savu iesaistīšanos pretēju viedokļu sadursmēs gan rakstiskā, gan visos citos veidos. Pat tad, ja mūsos mājā un mūs urda cēlais mērķis aizstāvēt patiesību. Uz to mudināja arī apustulis Pāvils, apgalvojot, ka bauslības kari ir nederīgi un tukši, tātad drīzāk ved pie upuriem nevis pie patiesības.

Izaicinājums draudžu vadītājiem

Lai iegūtu pēc iespējas daudzpusīgāku materiālu šim rakstam, sešiem mācītājiem nosūtīju šādu vēstuli:

„Nav noslēpums, ka draudzes locekļi ir ļoti dažādi – gan izpratnē par teoloģiskiem jautājumiem, gan politiskajos uzskatos, gan, protams, arī piederīgi dažādām etniskām grupām un kultūrām. Ir prieks redzēt, kā Kristus evaņģēlijs mūs savstarpēji tuvina un vieno, tomēr ne vienmēr viss ir tikai labi; kritiskos brīžos mūsu cilvēciskā daba mēdz atgādināt par sevi visnegaidītākajos un neglītākajos veidos.

Pēdējo mēnešu notikumi ne tik tālajā kaimiņzemē Ukrainā var ienest un dažviet jau ienes jaunus izaicinājumus mūsu draudzēs. Vai esam gatavi šos izaicinājumus pieņemt un risināt?

Mēģini iejusties šādā situācijā (ceru, ka Tavā draudzē tā būs tikai hipotētiska). Daļa draudzes jūt līdzīgu ukraiņu tautai un nosoda Krievijas un tās atbalstīto separatistu rīcību attiecībā pret Ukrainu. Tajā pašā laikā vairāki citi brāļi un māsas, kas arī jūt līdzīgu Ukrainas iedzīvotājiem, uzticoties citiem informācijas avotiem, visa ļaunuma sakni saskata ASV un ES politikā. Abas puses ir pilnībā pārliecinātas, ka aizstāv taisnību. Agri vai vēl šo grupu uzskatu atšķirības izpaužas emocionālās, asās vārdu apmaiņās. Attiecības atsevišķu cilvēku vai grupu starpā kļūst vēsas vai pat naidīgas. Draudzes vienotība ir iedragāta.

Ko Tu kā draudzes gans darīsi, lai problēmu risinātu?”

Izrādījās, ka ne visi kolēģi ir gatavi sastapties ar šādu izaicinājumu, jo 50% no uzrunātajiem par šo jautājumu nebija gatavi izteikties. Tādēļ dubults paldies tiem trim, kuri atrada laiku un pielika pūles, lai dalītos ar mums savās tiešām vērtīgajās atziņās.

Dainis Rudzītis:

Mūsu pasaulē nepārtraukti notiek cīņa starp Dievu un velnu, starp labo un ļauno. Manuprāt, tādā konfliktā kā šis (Ukrainā) nav neviena, kam būtu taisnība, nav neviena, kas būtu Dieva pusē. Naidis un neiecietība ņem virsroku un ir abpusēja. Ja kāds Kristus sekotājs mēģina noteikt, kam ir taisnība, un savā centībā arī kļūst nejauks pret citiem, tad ienaidniekam ir izdevies “pievilt, ja iespējams, arī izredzēto”.

Ir kaut kas, ko mēs varam darīt, lai velnam nedotu vietu mūsu draudzēs un mūsu sirdīs caur šo konfliktu.

Draudzes sapulcēs aizlūgt par mieru Ukrainā, par draudzi Ukrainā, neizsakot atbalstu nevienai karojošai pusei.

Aicināt draudzes locekļus savās personiskajās lūgšanās lūgt

par šī konflikta atrisinājumu.

Aicināt draudzes vadītājus neizmantot paaugstinājumu, lai paustu savu viedokli par labu vienai vai otrai karojošai pusei. Ja kāds no draudzes locekļiem vai apmeklētājiem kādas sapulces laikā pauž savu nostāju par labu vienam vai otram konfliktā iesaistītajam, tad, viņu nepārtraucot, neļaut turpināties diskusijai, bet aicināt uz lūgšanu par Ukrainas konflikta atrisinājumu.

Aicināt draudzes locekļus darīt par mācekļiem cilvēkus ap mums. Kas būs iesaistījies šāda veida kalpošanā atbilstoši savām Gara dāvanām, tas nebūs vērsts uz naidošanos un šķelšanos.

Ainars Gailis:

Par politiku nerunāsim. Kādēļ? Politiskie uzskati šķēļ cilvēkus. Bet kā lai nerunā, ja Ukrainā notiek karš. Un tas nemaz nav tik tālu no mums, kā varbūt liekas. Mēs neviens nevēlamies, lai kaut kas līdzīgs notiktu pie mums Latvijā. Es vismaz tā ceru.

Kad Ukrainā sākās karš, es pajautāju dažiem cilvēkiem, ko viņi par to domā. Labāk jau varbūt nevajadzēja, jo bija šokēts. Vairākus vakarus nevarēju mierīgi aizmigt, jo bija jādomā par saņemtajām atbildēm.

Kāds cilvēks man stāstīja par brāli draudzē, kurš ir jauks un mīļš cilvēks, bet par politiku ar viņu labāk nerunāt. Un secināja, ka brālis ir jāmīl, neskatoties uz viņa politiskiem uzskatiem. Tad runāt vai nerunāt?

Ja jūtam, ka nespējam uzklaušīt otra viedokli un nevarēsim pēc sarunas palikt draudzīgās, labās attiecībās, tad nerunāsim par to, kas mūs šķēļ, bet runāsim par Kristu, kas mūs vieno. Adventistu baznīcas vadītāji Ukrainā izplatīja aicinājumu visiem adventistiem: ”Neļaujieties emocionāliem, neapdomātiem izteikumiem radušās situācijas sakarā... Atturieties no jebkuras rīcības, kas veicina naida kurināšanu, agresiju, vardarbību. Saglabāiet mieru!” Dažreiz gadās, ka mēs aizmirstam, kā bērni esam, un sākam karot viens ar otru. Lai gan mums nav tanku un raķešu, mums ir vārda zobens ar kuru cenšamies ievainot vai pat nogalināt citādāk domājošu brāli vai māsu.

Uz šīs zemes mums ir dubultpilsonība. Mēs esam šīs zemes pilsoņi un vienlaicīgi arī debess valstības pilsoņi. Kas ir mūsu prioritāte? Kas ir mūsu ķēniņš? „Jēzus atbildēja: ”Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja mana valstība būtu no šīs pasaules, mani sulaiņi cīnītos par to, lai es nekristu jūdu rokās. Bet nu mana valstība nav no šejienes.”” Jāņa 18:36. Apustulis Pāvils mūs aicina: „Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā... Bet tagad visu to atmetiet: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē. Nemelojiet cits citam, novelciet veco cilvēku un viņa darbus. Un apģērbiet jauno cilvēku, kas atjaunojas atziņā par sava Radītāja attēlu. Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne barbara, ne skīta, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos – Kristus. Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers

lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa.” Kol. 3:1, 2, 3, 8-15.

Sergejs Konča:

Savās draudzēs neesmu dzirdējis ne tikai par asiem, bet vispār par strīdiem saistībā ar notiekošo Ukrainā. Zinu, ka neviens no manu draudžu locekļiem neatbalsta jebkāda veida spēka pielietošanu ne no vienas puses. Pat cietumā, kur es strādāju, ticīgie, kas ierodas uz dievkalpojumu, neizsaka savu viedokli asā formā. Ir dažādi viedokļi par to, kas vainīgs, bet savstarpēju sadursmju nav.

Es domāju, ka katrs no šiem cilvēkiem notiekošo Ukrainā saprot pēc sava prāta, bet viņiem ir kopīga kristīgā attieksme pret vardarbību kopumā un cilvēku konkrēti, vienāda sapratne par to, kā jārisina visu veidu konflikti. Un tas mani ļoti iepriecina.

Dabīgi, ka arī man ir savs viedoklis par šiem notikumiem, un

darītu cilvēki, kas viņiem vēl visļaudzāk, kristieši tiem tikai palīdzēs ieraudzīt Jēzu un sadzirdēt Viņa maigo balsi. Es domāju, ka draudzē atvēsināt tos, kas konfliktē nacionālo atšķirību un privilēģiju sakarā (un vēl jo vairāk politisku domstarpību gadījumā), var atgādinājums par to, ka, pirmkārt, Dieva pasaulē nepastāv dalījums nācijās un klasēs (kā arī jebkurš cits dalījums), par ko apustulis Pāvils raksta Vēstulē galatiešiem 3. nodaļā 28. pantā (kaut arī tas rakstīts Kristum ticošajiem, bet tieši tāds Dievs vēlas darīt visus cilvēkus!), un, otrkārt, lūgšana ar apustuļa Jāņa vārdiem par to, ka kristieši nevar būt nemīloši. „Mīlie, mīlēsīm cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība.” (1. Jāņa 4:7-8)

Mēs varam just līdzī, lūgt un palīdzēt visiem, kas iesaistīti šajā briesmīgajā ļaunuma sadursmē ar ļaunumu, kurā visvairāk, protams, cieš nevainīgie. Diemžēl vairākums var neieklausīties mūsu ieteikumos līdzīgi, kā tajā pašā vēstulē

Draudzes cilvēki notiekošo Ukrainā saprot pēc sava prāta, bet viņiem ir kopīga kristīgā attieksme pret vardarbību kopumā, vienāda sapratne par to, kā jārisina visu veidu konflikti.

man tāpat nākas sarunāties ar tiem, kuru viedoklis atšķiras no manējā. Gadās, ka šī viedokļu apmaiņa ir ne visai patīkama, bet kristiešiem beigu beigās ir jānonāk pie Jēzus viedokļa. Skumji ir dzirdēt un vērot, kad kristieši nevar nonākt pie šī viedokļa. Situācijās, kad uzskati atšķiras un attiecības saasinās, man kā mācītājam ir jāatrod iespēja pievērst pušu uzmanību Jēzum un saņemt Viņa padomu.

Mūsu situācijā viss ir ļoti vienkārši: Svētais Gars mūs vada pie Jēzus vārdiem par to, ka mīlestība pret ienaidnieku „apklās” jebkādu šo ienaidnieku izturēšanos. Lai ko ar viņiem

raksta apustulis Jānis: „Mēs esam no Dieva; kas Dievu atzīst, klausās mūs, kas nav no Dieva, neklausās mūs.” (1. Jāņa 4: 6) Tomēr Jēzus saka, ka mēs esam Viņa liecinieki. Mēs nevaram apturēt mums apkārt esošo ļaunumu, bet kā Viņa līdzstrādnieki – atklāt cilvēkiem Kristu, lai viņi varētu atgriezties no tumsas gaismā. Glābšanu no maldiem un ļaunuma viņiem spēj sniegt vienīgi pats Jēzus! Patiesība un taisnība ir Jēzus! Tāpēc savā draudzē es jebkurā gadījumā aizstāvēšu Jēzu un Viņa viedokli.

Izdziedāsim savu mūžu IEVU VIEGLUMĀ

Intervēja
Tatjana Tomsone

Ir pagājuši jau 50 gadi, kopš Dieva un liecinieku priekšā Alfrēds un Mirdza Jākobsoni sacīja viens otram „Jā”. Šie 50 gadi ir paskrējuši nemanāmi – tā abi saka, kad jautā, vai viņi paši izjūt, ka pagājis jau pusgadsimts. Šajos laikos nav daudz pāru, kas tik daudzus gadus ir nodzīvojuši kopā saticībā, mīlestībā un cieņā.

Jūs pirmos laulības gadus pavadījāt bez bērniem. Vai tas bija ieguvums vai trūkums?

Mirdza: 1965. gadā plosījās tā saucamā „Honkongas gripa”, un es ar to saslimu. Tā kā tajā laikā mēs gaidījām dēlu, tad šīs gripas dēļ radās komplikācijas, un viņš piedzima nedzīvs. Nākamos

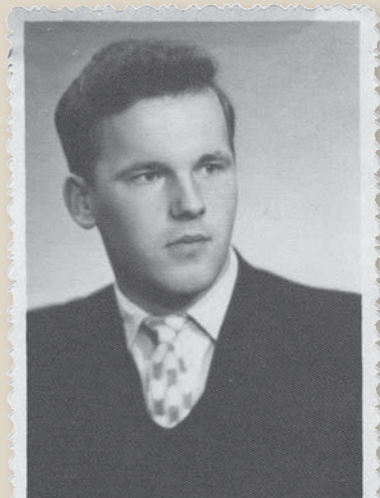
7 gadus mums bērnu nebija. Tas bija liels, sāpīgs pārdzīvojums. Lai gan palikām atkal divi, tomēr zinājām, ka Dievs mūs ir vadījis un vadīs tālāk, kā arī bagātinās dzīvi ar daudz svētībām, kalpojot citiem. Pēc 7 gadiem piedzima meita Ruta un vēl pēc 3 gadiem un 8 mēnešiem – meita Dace, par ko mēs esam ļoti pateicīgi Dievam.

Alfrēds: Līdz ar bērnu piedzimšanu, daudziem jauniem pienākumiem un rūpēm līdzī nāca arī daudz svētību. Tāpat kā Enokam, kad viņam piedzima dēls, viņš dziļāk sāka saprast Dieva mīlestību uz cilvēku. Tā Dievs ir paredzējis, lai, audzinot bērnus, augtu arī mēs paši.

Kad jūs iepazīnāties, vai jūs bijāt jau draudzē?

Mirdza: Es mācījos Rīgas 33. pamatskolā. Toreiz, t.i. 1955. gadā, pamatskolā bija 7 klases, un no 8. klases jau skaitījās vidusskola. Tā kā tajos laikos sabati nebija brīvi, man vajadzēja stāties neklātienē, lai mācītos vidusskolā. Tajā laikā es jau biju kristīta. Neklātienes vidusskola atradās tagadējās Rīgas

2. ģimnāzijas telpās. Mani uz šo skolu atveda Ilze Bendža, jo es dzīvoju pie Jāņa un Ilzes Bendžām. Jānis Bendža bija manas mammas jaunākais brālis. Viņi mani audzināja, iepazīstināja ar Dievu, un Dievs caur viņiem mani vadīja draudzē. Šajā ģimenē es redzēju, ka darbi saskan ar vārdiem. Tā bija sirsnīga un mīla ģimene.

Tajā pašā reizē uz neklātienes vidusskolu Alma Jākobsone atveda savu meitu Ritu. Tā mēs iepazīnāmies ar viņu un kļuvām labas draudzenes. Aizbraucot pie viņas uz laukiem, es iepazīnos ar viņas brāļiem Jāni un Alfrēdu. Man toreiz bija 17, bet Alfrēdam – 19 gadu. Protams, Alfrēds man iepatikās. Pagāja gadi, viņš studēja Latvijas Universitātē, un tajā laikā mēs bijām tikai pazīstami. Mēs ar Ritu bijām draudzē, bet Alfrēds vēl nebija. Kad viņš beidza studijas, viņam piedāvāja mācīties Bībeli, un 1961. gadā viņš tika kristīts.

Alfrēds: Pēc studiju pabeigšanas mani norīkoja uz Madonu darbā par finanšu inspektoru. Tur arī sākās pirmās grūtības sakarā ar sabata ievērošanu. Īstais priekšnieks bija atvaļinājumā, un tā 2 nedēļas es katru piektdienu braucu uz Rīgu, kur draudzē satikos ar brāļiem un māsām, kuri par mani lūdza un stiprināja ticībā nepagurt. Kad no atvaļinājuma atgriezās mans priekšnieks, man vajadzēja viņam skaidri pateikt par sabata jautājumu. Protams, ka viņš sašutis teica: „Nekāda runa par to nevar būt! Jūs esat nosūtīts darbā uz šejieni, un jums jāstrādā!” Tomēr es sestdienā neierados darbā. Tad man izteica rājienu, un pēc tam bija jāiet skaidroties pie partijas sekretāra, tālāk jau pie toreizējā finanšu ministra. Viņš nebija ļauni noskaņots, jo pie viņa par kalponi strādāja viena draudzes māsa, kura viņam bija stāstījusi par Dievu. Ministrs tikai teica: „Jaunais cilvēks, jūs sabojāsit savu nākotni. Lai tie vecie tic, bet jūs...”

Pēc ministra apmeklējuma es atkal sestdienā neierados darbā, tad mani ar ierakstu darba grāmatiņā „par sistemātiskiem darba disciplīnas pārkāpumiem” atlaida no darba. Es pats nevarēju aiziet labprātīgi, jo obligāti divi gadi bija jānostrādā pēc augstskolas norīkojuma vienā vietā, bet es tur nostrādāju divus mēnešus.

Ar šādu ierakstu darba grāmatiņā bija grūti atrast darbu. Draudzē par mani lūdza, un pēc pāris mēnešiem es tiku pieņemts darbā par namdari vienā namu pārvaldē, jo šis namu pārvaldes prieksniece bija ar adventistiem pazīstama, jaunībā pat dziedājusi korī. Es strādā-

ju gan kā jumiķa palīgs, gan mežā pie koku ciršanas, meliorācijā pie grāvju nostiprināšanas un arī par krāsotāju.

Mirdza: Mēs sākām draudzēties 1963. gada nogalē. Tajos laikos draudzēšanos īpaši neaīdēja; tas nebija pieņemts. Pat viņa māsa Rita nezināja, ka mēs draudzējamies. Kad beidzot es viņai pateicu, ka mums būs kāzas, viņa bija patīkami pārsteigta. 1964. gada 30. augustā mācītājs E. Jurkevics mūs salaulāja

Rijas foto
RĪGAS FOTO
RĪGAS FOTO

Rīgas 1. draudzē. Es zināju, ka Alfrēds ir Dieva cilvēks, brīnišķīgs raksturā, jo viņu pazinu jau 7 gadus.

Alfrēds: Kamēr es nebiju draudzē, es domāju par garīgām lietām, bet sirds nebija Dievam nodota. Gāju mammai līdzī uz dievkalpojumiem. Mana māsa Rita bija ļoti aktīva, un viņa mani skubināja mācīties Bībeles stundas, bet miesīgā daba, paša „es” vienmēr kaut kā pretojās un negribēja. Protams, man patika meitenes, kaut pēc dabas biju diezgan kautrīgs. Bija savi sapņi, bet tie, paldies Dievam, nerealizējās. Tad es būtu aizgājis pa citu ceļu.

Ienākot draudzē, lūdzu Dievu arī par to, lai Viņš man palīdz veidot attiecības. Atceros kādu reizi, kad, atgriezies mājās, sirsnīgi lūdzu Dievu, lai Viņš man dod mieru, vada mani un palīdz

satikt īsto meiteni. Tajā reizē kā atbildi uz savu lūgšanu skaidri dzirdēju Mirdzas vārdu. Mirdzu tad jau pazinu, mūs pat uzskatīja par saderīgu pāri, bet tas manī radīja tādu kā protestu, kaut arī viņa man likās jauka. Tā soli pa solim mēs iepazīnāmies, un manā sirdī ienāca mīlestība. Dievs palīdzēja pārvarēt arī manu dabas kautrīgumu. Mirdza pati ir daudz atvērtāka par mani, un es ne mirkli nenožēloju šo izvēli. Dzīvē cenšos bagātināt mīlestību un kopt attiecības.

Man ir svarīgs tuvu cilvēku atbalsts, tomēr svarīgus lēmumus savā dzīvē vajadzēja pieņemt man pašam sarunā ar Dievu. Tā bija ar kristībām, kad pats sadzirdēju Dieva Gara aicinājumu un tam atsaucos, un tā bija ar laulībām. Savu kristību dienu tik spilgti atceros! Jutos kā pacelts virs zemes. Tad es Dievam sacīju, ka vēlos būt Viņam uzticīgs un kalpot. Dievs ir vadījis cauri dažādiem piedzīvojumiem.

Dievs tevi ir svētījis ar to, ka palīdzējis apvienot darbu ar kalpošanu draudzē.

Alfrēds: Mana māsa Rita lielā mērā mani iedvesmoja kalpošanai citiem. Mums bija onkulis, pēc ticības luterānis, kurš daudz ko zināja, bet daudz ko arī nezināja. Mana māsa ierosināja mani mācīt viņam Bībeli. Man tā bija pirmā pieredze, materiālu un literatūras bija ļoti

maz. Es piekritu mācīt Bībeli, un tas bija tik audzinoši un svētīgi! Onkulis atgriezās un tika kristīts. Tas man bija liels, priecīgs piedzīvojums. Par visu notiekošo lai ir godāts tikai Dievs! Kad mani aicināja par mācītāju, man bija skaidra doma – kur Dievs mani sūtīs, tur es iešu.

Pirmo kalpošanu iesāku Rīgas 1. draudzē kā draudzkopis un palīgmācītājs. Kalpoju mācītāja A. Skujiņa uzraudzībā. Tā bija laba iespēja praktizēties kalpošanā, lai uzkrātu pieredzi. Ilgus gadus biju Latvijas draudžu savienības sekretārs.

Ko ģimene ir devusi katra garīgā izaugsmei, jo mēs katrs esam atbildīgs Dieva priekšā?

Alfrēds: Ir ļoti labi, ja ir ar ko dalīties,

kas tevi dzird un uzklausa. Protams, cilvēks nevar vienmēr palīdzēt, bet viņš var aizlūgt, dot vajadzīgo padomu. Ļoti vērtīgas ir kopīgās lūgšanas un Dieva Vārda pārrunāšana ģimenē. Mirdzai ir ass prāts un laba atmiņa, bet ir nepārtraukti abiem jāmācās arī pensijas gados.

Mirdza: Es varu teikt, ka kopā ar Alfrēdu garīgā ziņā esmu augusi. Man bija ticība Dievam, bet nebija tik liela uzticēšanās kā Alfrēdam. Bija kāds gadījums, kas to apstiprina.

1969. gadā kādā aprīļa mēneša brīvdienā bija paredzēts darbot jumtu draudzes mājai, kuras dienesta dzīvoklī gatavojamies dzīvot. Iepriekš lūdzām, lai Dievs dod jauku dienu, lai šo darbu varētu veikt, jo visas citas dienas bija jāstrādā. Arī palīgi bija sarunāti. No rīta redzu, ka ir apmācies un viegli smidzi-

Vai jūs abi bieži kavējaties atmiņās par pagātni?

Mirdza: Atklāti sakot, šie 50 gadi paskrējuši kā 50 dienas, jo vienmēr ir bijis darbs draudzē un ar cilvēkiem, tāpēc nav bijis laika kavēties atmiņās. Mēs domājam – kad aiziesim pensijā, tad gan. Tagad esam pensijā, un darba tāpat ir gana.

Man patīkamas bija pārceļšanās no vienas draudzes uz citu. Tas atkal no jauna iedvesmoja kalpošanai. Patika iepazīties ar draudzes locekļiem, viņus apmeklēt. Nevienā draudzē es neesmu piekēries kādiem cilvēkiem, jo mans labākais draugs ir Alfrēds. Protams, visur ir mīlas māsas, kuras es paturu atmiņā, bet mans draugs ir Alfrēds. Visās draudzēs esmu darbojies ar koku vadīšanu, dziedāšanu; tā ir mana sfēra. Ar to es palīdzēju Alfrēdam viņa kalpošanā.

Bībeles vēsture, gadu skaitļi, patīk visu aprēķināt, izrēķināt, kur un kad tas noticis. Vēl viens iemesls, kāpēc es mācos Bībeles nodaļas no galvas, ir atmiņas treniņš, kas vecumā ir svarīgi.

Alfrēds: Man būtu grūti izdalīt atsevišķas Bībeles rakstvietas. Dieva apsolījumu var salīdzināt ar daudzveidīgām, krāsainām un smaržīgām puķēm, kas nepārtraukti zied un iepriecina tos, kuri tās meklē un par tām no sirds priecājas. Minēšu dažas: Psalmi 1: 1-6; Psalmi 23: 1-6; Rom. 5: 1-11; Rom. 8: 1-39, Jāņa 14.-17. nodaļa. No Bībeles grāmatām – stāsti par Jāzepu, Danielu, Jonu un citiem. Augsti vērtēju Elenas Vaitas grāmatas, it sevišķi „Sentēvi un pravieši”, „Kēniņi un pravieši”, „Laikmetu ilgas”, „Apustuļu darbi”, „Lielā cīņa”. Man ļoti patīk kāds skaists novēlējums no vienas māsas:

Protams, ticība aug pamazām, un es esmu pateicīga Debesu Tēvam, ka Viņš mani tā pacietīgi audzina.

na lietūs. Es biju sašutusi un to teicu Alfrēdam, bet viņš saka: „Dievs var mākoņus izklīdināt un dot piemērotus laika apstākļus šim darbam.” Es teicu: „Nevar vis!” Tā, aizbraucot uz šo māju, lietūs mitējās, apmācies palika, bet vējš jumtu nosusināja tā, ka varēja strādāt. Darba beigās man lūdza, lai es no vārošās darvas mucas ar spaini, kuram bija piesieta virve, smeļu darvu, bet brāļi vilks augšā uz jumta. Es to darīju, bet vienā reizē man spainis pašķiebās, piesitās pie dēļa malas, un šī vārošā darva ielija zābakā. Tās bija ļoti lielas sāpes, kamēr es novilku zābaku un zeķi. Pēc tam es ar terpentīnu centos dabūt nost no ādas pielīpušo darvu. Bija dziļš apdegums. Vēlāk cēlās temperatūra, un es nokļuvu slimnīcā. Tad es pārdomāju un sapratu savu mazticību.

Protams, ticība aug pamazām, un es esmu pateicīga Debesu Tēvam, ka Viņš mani tā pacietīgi audzina. Man ļoti patīk grāmata „Izlaušanās pie Dieva”. Vēlos praktizēt savā dzīvē sarunu ar Dievu lūgšanā.

Alfrēds: Varu teikt, ka pēdējā laikā, pamostoties naktī vai agri no rīta, ieņāķ prātā spilgta un svaiga doma, kas ir saistīta par kādu iepriekš lūgtu vai daudz domātu lietu. Tas ir kā norādījums, ko darīt kādā svarīgā jautājumā. To es uztveru kā Dieva teikto. Tas nav vienmēr, bet īpašās reizēs.

Mums ir divas jaukas meitas – Ruta un Dace –, kuras arī ir ļoti muzikālas. Skaista mūzika ir mūsu sirdslieta. Mūsu ģimene vienmēr ir bijusi saistīta ar labu mūziku. Mūsu meitas par mums ļoti rūpējas. Uz Alfrēda 70 gadu jubileju Rutina uzdāvināja mums 9 dienu ceļojumu uz Norvēģiju ar tūrisma firmu „Impro”. Arī viņa pati brauca līdz. Tas bija ļoti skaists ceļojums, prieks par Dieva brīnišķīgiem darbiem dabā, skaistiem, varēniem kalniem. Uz 50 gadu kāzu jubileju Dacīte mums uzdāvināja ceļojumu, kuru ar Dieva palīdzību gribam realizēt nākošajā vasarā. Arī Rutīnai ir uzdāvināts šis ceļojums, lai mūs „pieskatītu”. Kur – tas vēl jāizlemj!

Alfrēds: Varu sacīt, ka dzīve ir kā ceļš, pa kuru nepārtraukti pārvietojamies. Nav iespējams vienlaicīgi apstāties, atskatīties atpakaļ un tai pašā laikā doties uz priekšu. Šie apstāšanās brīži tomēr ir vajadzīgi, lai redzētu, kā Dievs mūs ir vadījis, sargājis un audzinājis. Tomēr tagadnes pienākumi liek celties un doties uz priekšu.

Kuras Bībeles rakstvietas vai grāmatas jūsu ģimenē ir īpaši mīlas?

Mirdza: Es esmu iemācījusies no galvas 23., 103., 121., 150. psalmu, Jāņa evaņģēlija 17. nodaļu un 1. Korintiešu vēstules 13. nodaļu. Tās man patīk, bet arī vēl citas rakstvietas. Man patīk arī

„Dāvājiet sev saullēkta burvību, sauli raras pilienā, mākoņu rotaļu pusdienlaikā. Lietainas pēcpusdienas mieru atvēliet sev; apbalvojiet sevi ar saulrieta krāšņumu vakarā. Notveriet zvaigznes nakts melnajās debesīs un mēness dārzu. To visu Dievs jums ir dāvājis uz šīs zemes, bet mūžīgās dzīvības apsolījums ir Rom. 6:23: „... bet Dieva dāvana ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū mūsu Kungā.”

Mirdza: Bībelē teikts, ka Mozus bija vislēnprātīgākais cilvēks uz zemes. Es varu teikt, ka tāds ir Alfrēds. Viņš ir ļoti pacietīgs. Man nav tādas pacietības. Es esmu straujas dabas cilvēks. Dievs mūs ir savedis kopā, lai mēs viens no otra mācītos un viens otru papildinātu. Man ir viens mīļš dzejolis, kuru gribētu līdzdalīt:

„Izziedēsim savu mūžu baltās ābelēs, gadi nāks un projām aizies, ziedēs ābeles.

Izstarosim savu mūžu vārpu briedumā, rudzu maize nebeigs smaržot senču līdumā.

Izdziedēsim savu mūžu ievu vieglumā, dienas, ritot gados, sabirs ievu skurbumā.

Izaudēsim savu mūžu rudens dzīparos, atmiņas kā lapas kvēlos mūža atvaros.

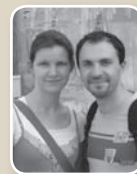
Izšūposim savu mūžu sapņu šūpolēs – kamēr zeme nebeigs zaļot, sapņi pastāvēs.”

MISIJAS

TURPINĀJUMS LIBĀNĀ

Pagājušajās „Adventes Vēstīs” rakstījām par Latvijas misi-onāru gaitām Ēģiptē un nepieciešamību politisko nemieru dēļ pamest šo valsti. Solījām, ka šajā un nākamajā mēnesī turpi-nāsim stāstīt par to, kā viņu darbs turpinās Libānā.

*Aleksandrs un Jekaterina
Podbrezskije*

Ar priekpilnām un pateicīgām sirdīm, slavējot mūsu Kungu, mēs ar Katju vēlētos ziņot par misijas darbu, kuru tagad veicam Li-bānā. Vidējo Austrumu universitātes (Libānā) prezidenta Leifa Hongisto vi-zīte Nīlas ūnijas akadēmijā (Ēģiptē), lai vervētu skolēnus studijām Libānā, bija īsta svētība. Šī vizīte un nejauša saruna pie pusdienu galda bija kā atbilde ma-nām lūgšanām.

Kopš tā brīža vērojamas vērā ņemas pārmaiņas, kā arī esam liecinieki tam, ka Dievs visu dara savā laikā. Atskatoties uz šiem notikumiem, redzu, ka, ja prezi-dents būtu ieradies nedēļu vēlāk, mums nebūtu radusies iespēja apmeklēt Misi-jas institūtu un pēc pieciem mēnešiem (2012. gada septembrī) nonākt Libānā.

No Ēģiptes uz Libānu

Mums bija apmēram pusotru mēnesi garš pārtraukums no brīža, kad noslē-dzās mūsu misijas darbs Ēģiptē, līdz sā-

kām strādāt Libānā.

Nonākot Libānā, uzzinājām, ka univer-sitātē studē tikai 4 studenti no Ēģiptes. Mums bija pārliecība, ka tiem jaunie-šiem, kas mācījās Kairā, bija izglītība jāturpina universitātē Libānā, lai viņi paliktu un ieguldītu Vidējos austrumos, nevis censtos nokļūt ASV. Mēs zinā-jām, ka universitāte kā daļa no viņu attiecību ceļojuma ar Dievu nesīs svētī-bas un kļūs par atvērtām durvīm ceļam pie Jēzus. Tāpēc mēs par to lūdzām, un, izmantojot internetu, stāstījām par stu-diju iespējām universitātē.

Uzzinājām, ka drīz vairāki skolnieki plāno apmeklēt šo universitāti. Viņi pa-stāstīja par piedzīvoto citiem skolnie-kiem Ēģiptē. Un salīdzinoši drīz mēs ar prieku secinājām, ka kopmītnes bija pārpildītas – Dievs atbildēja uz lūgša-nām.

Bija arī izaicinājumi: 2013. gadā vēlējā-mies apmeklēt Ēģipti, bet universitātes komiteja nolēma, ka tas nav nepiecie-

šams, jo tad pie mums studēja tikai daži ēģiptiešu studenti. Arī man personīgi bija daži sarežģījumi ar vīzu, kas nozī-mēja papildus problēmas iespējamajam ceļojumam. Es lūdzu un ticībā nolēmu apmeklēt Nīlas ūnijas akadēmiju arī tad, ja man tas būtu jāapmaksā ar per-sonīgajiem līdzekļiem un tā veikšanai būtu jāizmanto uzkrājušās atvaļināju-ma dienas. Dievs mūs patiesi svētīja, jo, kad visu ceļojumam nepieciešamo biju nokārtojis, universitātes pārstāv-ji paziņoja, ka segs visus izdevumus. Vēlējos laikus nokļūt Ēģiptē, lai akadē-mijas izlaidumā pasniegtu stipendijas. Taču man nebija vīzas.

Piektdienas, 2013. gada 6. jūnija, rītā es atkal kļuvu par liecinieku Dievam darbībā – dažu stundu laikā atrisinājās problēmas ar manu vīzu/uzturēšanās atļauju. Lai gan es nokavēju tajā rītā paredzēto lidojumu, man atradās vieta nākošajā reisā. Tajā sestdienā, 8. jūnijā, akadēmijas izlaidumā daudzi cilvēki

dzirdēja stāstu par Dieva darbību savā laikā. Daži studenti tika apbalvoti ar stipendiju, un visi klātesošie ar Libānā studējošo ēģiptiešu sagatavotu video uzzināja par šo universitāti.

Bēgli no Sīrijas

Laikā, kad pārcēlāties uz Libānu, saasinājās konfliktsituācija Sīrijā. Tā rezultātā Libānā patvērumu meklēja vismaz miljons Sīrijas iedzīvotāju. Diemžēl daudzām ģimenēm dzīves apstākļi Beirūtā bija ļoti trūcīgi. Dievs mūsu sirdīs iededza vēlmi viņiem palīdzēt. Mēs vēlējamies izveidot ilgstošas attiecības ar bēgļu ģimenēm, lai rastu iespēju dalīties labajā Jēzus vēstī.

Sīrijas bēgli Beirūtā.

Brīnumainā kārtā Dievs deva šādu iespēju. Kāda kristīgās kalpošanas vienība (*Weimar Friendship Team*) mūs iepazīstināja ar vairākiem bēgļiem no Sīrijas, un mēs sākam viesoties viņu ģimenēs. Lielu atbalstu guvām no ēģiptiešu studentiem un draudzes locekļiem, kuri izpalīdzēja, nodrošinot transportu, tukšojumu un arī finansiālu atbalstu.

Es (Katja) saņēmu vērtīgus padomus un atbalstu, strādājot kopā ar ADRA vadītāju Nadži Khalīlu. Es nezināju, kā turpināt šo darbu, līdz Dievs mani saveda kopā ar Aleksi Hurd-Širi. Viņa tobrīd meklēja iespējas atvērt pārstāvniecību Beirūtā. Pirms iepazīšanās, viņa izmēģināja dažādas vietas, bet neviena no tām nešķita īstā. Notikumiem attīstoties, Burdžammoudā tika nodibināts Adventistu mācību centrs. Mēs aizvien atceramies, kā Dievs mūs vadīja šajā darbā, un slavējam Viņu par visām šajā procesā nodibinātajām draudzībām. Šobrīd šajā centrā sīriešu pusaudžiem mācu angļu valodu, kā arī, kad iespē-

jams, piedalos vizītēs viņu ģimenēs. Kopā ar universitātes draudzes sievieti kalpošanas nodaļas pārstāvēm esam savākuši daudz apģērbu, kā arī citas sadzīvē noderīgas lietas, kuras regulāri izdalām vajadzībā nonākušām Sīrijas bēgļu un armēņu ģimenēm.

Kopiena

Ierodoties Libānā, apzinājāmies, ka, lai mūsu kalpošana būtu sekmīga, mums jāapgūst ne tikai vietējā kultūra un paražas, bet arī valoda. Katja aktīvi līdzdarbojās, lai noorganizētu 8 nedēļu garu intensīvu arābu valodas apguves kursu, kas izvērtās par svētību visiem, kas to apmeklēja, kā arī mums palīdzēja apgūt

rotaļājamies. Mēs uzskatījām, ka ļoti svarīgi viņiem stāstīt par sabatu. Pateicoties draudzes padomes atbalstam, šajā kalpošanā iesaistījām arī universitātes draudzes bērnus un jauniešus.

Draudze

Pēdējā gada laikā ir dubultojies bērnu skaits mūsu pusaudžu jaunākajā grupā. Mēs slavējam Dievu, jo sabatskolas nodarbības un dievkalpojumu apmeklē daudzi ne-adventistu pusaudži un viņu draugi. Ne tikai mēs, bet arī daži ēģiptiešu jaunieši kļuva par mūsu draudzes slāvēšanas aktivitāšu vadītājiem un organizatoriem. Gan redzējām, gan dzirdējām, kā kopš ierašanās Libānā dramatiski mainījusies viņu garīgā dzīve. Apbrīnojami vērot Dieva darbu viņu dzīvē.

Viens no mūsu sapņiem bija atvērt medicīnas skolu universitātē. Kas aizsākās kā virspusēja saruna pie augļu kokteiļiem, izvērtās par vīziju un vēlmi kaut ko mainīt. Radās doma par sadarbību ar Bitāra slimnīcu. Mēs, par to lūdzot, redzējām šīs idejas attīstību. Pāris reizi tikāmies ar šīs slimnīcas īpašnieku - Dr.Bitāru. Viņš bija atvērts jaunai draudzībai un bija labās domās par mūsu draudzi. Viņš atklāja, ka saskata iespēju, ka nākotnē šo slimnīcu vadītu adventisti, jo šobrīd spēkā esošais līgums ar citu firmu beidzas ap Ziemassvētku laiku.

Turpinot lūgt, uzzinājām, ka misijas lauku plāno apmeklēt Veselības nodaļas vadītājs Boāzs Papendiks. Mēs viņam pastāstījām par savu vīziju, un viena māsa no Argentīnas ieradās, lai turpinātu virzīt šo projektu. Mēs ticam, ka tas bija iespējams tikai, pateicoties iknedēļas

pamatzināšanas šajā valodā.

Libānā dzīvo arī daudz krievu tautības pārstāvju. Iepriekš mēs to nezinājām, un tas bija patīkams pārsteigums. Šobrīd Libānā dzīvo apmēram 100 000 krievu. Pusotra gada laikā, ko bijām pavadījuši Libānā, iepazīnāmies ar ļoti daudz krievu ģimenēm un ieguvām dažus tuvus draugus. Lai gan Katja nevar mācīt angļu valodu universitātē, šobrīd viņa kalpo, pasniedzot angļu valodas privātstundas kādai krievu kundzei, kā arī Burdžammoudas centrā, kur viņa var ņemt līdzi arī mazuli. Es cenšos atbalstīt Katju un palīdzu vienai ģimenei, pasniedzot klavierstundas viņu bērniem.

Pagājušajā pavasarī uzzinājām, ka šeit, Beirūtā, ir kāds bērnnamams, kam nepieciešama palīdzība. Agrāk vairāki universitātes darbinieki palīdzēja šajā bērnnamā. Mēs nolēmām piedalīties un jau 3 mēnešus esam „adoptējuši” šo bērnu namu – mēs tur regulāri vadām bērniem dažādas aktivitātes. Mēs viņiem stāstām stāstus, dziedam dziesmas un ar viņiem

Mēs Libānā.

Kristības.

lūgšanām par šo jautājumu.

Ja esat kaut reizi strādājis kādā misijas laukā – tur paliek jūsu sirds. Mēs aizvien uzturam kontaktus ar Ēģipti, un es joprojām esmu Nīlas akadēmijas tehniskais konsultants, turpinu palīdzēt ar dažādiem IT jautājumiem, aprīkojuma iepirkumiem utt.

Šobrīd mēs ar Katju, sadarbībā ar brīnišķīgiem misionāru kolēģiem, turpinām izplatīt ziņas par mūsu misiju. Universitātes, draudzes un Adventistu mācību centra darbs ir sarežģīts, bet svētīts. Mēs vēlamies dalīties informācijā žurnālā “Adventist Mission 360”, kā arī tuvākajā laikā pabeigt iesāktu video par šo misiju. Mēs ticam, ka tas cilvēkiem dos iespēju uzzināt par darbu šeit, kā arī, iespējams, motivēs sniegt personīgu vai finansiālu atbalstu.

Daudzpusīgs tehnisks darbs

Strādājot kā universitātes IT menedžeris, saskatīju daudzas nepilnveidotas jomas, kurām bija nepieciešama īpaša uzmanība. Es ticu, ka, lai koncentrētos misijai un veidotu sekmīgas attiecības, nepieciešama kvalitatīva infrastruktūra. No malas raugoties, šis darbs varētu šķist vienkāršs – “datoru labošana”. Taču jebkurš IT menedžeris atzītu, ka tas ir darbs “trīs vienā”.

Aprīkojuma labošana ir tikai viens no šī darba aspektiem. Vēl viens aspekts ir proaktīva aprīkojuma uzturēšana. Tieši šeit tiek paveikts lielākoties neredzamais, bet neatsveramais darbs, lai nodrošinātu dažādu problēmu novēršanu. Trešais aspekts ir attīstība, ko īpaši vēlas redzēt organizācijas darbinieki – automatizētu sistēmu ieviešana, kas uzlabo-

tu un palīdzētu ietaupīt ikdienas darba apjomu.

Pateicoties studentu un darbinieku komentāriem, uzzinājām, kā IT nodaļa ir sniegusi pozitīvu ieguldījumu universitātes darbībā. Pagājušā gada laikā ar Dieva svētību mēs uzlabojām interneta ātrumu, paplašinājām bezvadu tīkla spektru, radījām Intranetu (iekšēju interneta programmu, kas pieejama 23 skolotājiem, 14 administratoriem un 200 studentu, kurā var aplūkot atzīmes, pasākumu kalendāru utt.), bez aizķeršanās ieviesām jaunu telefona sistēmu, nodrošinājām svarīgas dokumentācijas papildu saglabāšanas iespējas, uzstādījām aizsarg aprīkojumu pret pārkaršanu, vīrusiem un sabotāžu.

Viena no IT attīstības ilgtermiņa vīzijām ir ieviest tālmācības platformu, lai universitātes studenti varētu mācīties un pasniedzēji varētu mācīt tālmācības

misijas uzdevumu. Protams, ir gadījumi, kad viņi vērsās pēc tehniskas dabas padomiem, bet es to uztveru kā brīnišķīgu iespēju iedrošināt un pamācīt.

Vēl viena svētība ir iespēja kalpot kā Studentu asociācijas sponsoram, kas man ļauj strādāt ar visiem studentiem, ne tikai tiem, kuri apmeklē manis vadītās lekcijas. Studentu asociācijas komandā sadarbojamies, organizējot studentiem aktivitātes, lai universitātē pavadītais laiks būtu vēl noderīgāks un patīkamāks.

Mūsu vīzija

Mūsu sirdis gaviļē pateicībā, redzot, kā mainās līdzcilvēki. Tā ir patiesa svētība, ka Dievs mums atļauj vērot un piedalīties šajās pārmaiņās. Kopš šeit strādājam, trīs cilvēki ir tikuši kristīti un vēl vairāki ir pievērsušies Jēzum. Tas viss noticis, pateicoties Dieva svētītam un

Katjas dzimšanas dienā kopā ar studentiem Beirūtā.

režīmā. Tā universitātei būtu lieliska iespēja ne tikai gūt papildu peļņu, bet veicināt atpazīstamību un pieejamību. Uzskatu, ka ar atbilstošu atbalstu šo programmu varēs ieviest gada laikā.

Mācīšana

Mūsu izglītības pamatā ir evaņģēlija sludināšana. Strādājot universitātē, guvām svētības, katras lekcijas sākumā kopā ar studentiem nododoties īsam svētbrīdim un lūgšanām. Nereti daži studenti pēc tam uzdod jautājumus, bet abi ar Katju pēdējā gada laikā esam sapratuši, ka viņiem ļoti patīk dažādi stāsti.

Mums ir patīkami vērot, kā pieaug studentu prasības. Man ir patīams prieks, redzot, ka studenti vērsas pie manis pēc padoma vai vienkārši parunāties arī pēc lekcijām. Es to uzskatu par savu galveno

vadītā komandas darbam.

No sirds ticam, ka liela loma evaņģēlija sludināšanā ir kopienas stiprināšanai (draudzību veidošanā, kopējās aktivitātēs, draudzībā). Mēs ticam, ka, lai to panāktu, nepieciešama sadarbība dažādos līmeņos. Tāpēc Glābēja Jēzus Kristus labās vēsts sludināšanu un evaņģēlija izplatīšanu varam nodrošināt, vienīgi pazemībā lūdzot Dieva palīdzību un vadību gan personīgi, gan kā draudze.

Mēs vēlamies turpināt Viņam kalpot līdz Viņa atnākšanai un esam gatavi to darīt jebkur, kur Viņš mūs sūtīs. Bībelē ir rakstīts, ka darba ir daudz, bet darītāju maz. Mēs lūdzam mūsu Kunga vadību turpmākajās gaitās, un, lai ko Viņš nolēms – mēs Viņam sekosim.

Bet es un mans nams - mēs kalposim Tam Kungam. (Jozuas 24:15)

BARABA

„Bet Jēzu veda zemes pārvaldnieka priekšā. Un pārvaldnieks viņam jautāja: „Vai Tu esi Jūdu ķēniņš?” Bet Jēzus sacīja uz viņu: „Tu to saki.”

Un, kad augstie priesteri un vecaji Viņu apsūdzēja, Viņš neatbildēja nenieka. Tad Pilāts saka Viņam: „Vai Tu nedzirdi, cik smagi tie liecina pret Tevi?” Un Viņš tam neatbildēja neviena paša vārda, tā ka pārvaldnieks ļoti brīnījās.

Bet svētkos zemes pārvaldnieks mēdza atlaist tautai vienu cietumnieku, kuru tā vēlējās. Un tanī laikā tiem bija kāds sevišķi bīstams cietumnieks, vārdā Baraba. Un, kad tie bija sapulcējušies, Pilāts sacīja tiem: „Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu, vai Barabu vai Jēzu, kuru sauc par Kristu?” Jo viņš zināja, ka tie To bija nodevuši aiz skaudības.

Bet, viņam sēžot uz soģa krēsla, viņa sieva sūtīja pie tā un lika sacīt: „Liec mierā šo taisno, jo es šonakt sapnī daudz cietu Viņa dēļ.”

Bet augstie priesteri un vecaji pierunāja ļaudis, ka tie izlūgtos Barabu, bet Jēzu nokautu. Un zemes pārvaldnieks atbildēja un sacīja tiem: „Kuru jūs gribat no šiem abiem, lai es jums atlaižu?” Bet tie sacīja: „Barabu.” Tad Pilāts saka tiem: „Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?” Viņi visi saka: „Sist Viņu krustā!” Bet viņš sacīja: „Ko tad Viņš ļauna darījis?” Bet tie brēca vēl vairāk: „Sist Viņu krustā!”

Bet, kad Pilāts redzēja, ka viņš nekā nevar izdarīt, bet troksnis kļuva vēl lielāks, tad viņš ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā, sacīdams: „Es esmu nevainīgs pie šī taisnā asinīm. Raugiet jūs paši!” Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: „Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.”

Tad viņš tiem atlaida Barabu, bet Jēzu šauta un nodeva, lai Viņu sistu krustā.”

Mateja 27:11-26

Stāstā par Jēzus krusta ceļu lasot liekas, ka viss iet roku rokā, taču pēkšņi šeit ielaužas viens pavisam negaidīts personāžs, kas šķietami izjauc visu stāstu, it kā novirzot Jēzu no uzmanības centra. Vīrs vārdā Baraba. Mēs neko daudz par viņu nezinām, kā vien to, ka viņš ir sevišķi bīstams noziedznieks, tāds, kādu visticamāk tur ieslēgtu ķēdēs, atsevišķā kamerā, viņa kājas stingri ieslēgtas siekstā. Šis vīrs nonāk uzmanības centrā brīdī, kad norisinās cilvēces lielākais stāsts.

Ir pienācis brīdis, kur Pilāts stāv uz paugstinājuma, no vienas puses viņam ir Jēzus, no otras Baraba, un Pilāts sava sirdī domā: “Es turu šos divus cilvēkus savās rokās, viņu liktenis atkarīgs no manis, vienam jābūt attaisnotam, otram sodītam.” Pilāts stāv šiem abiem vīriem pa vidu, balstīts uz tradīcijām svētkos atlaist vienu cietumnieku, un jautā: „Kuru jūs gribat no šiem abiem?” Šis cilvēks – BARABA – SLEPKAVA, DUMPINIEKS, LAUPĪTĀJS, tas, kurš ir pelnījis ķēdes un nāvi. Cilvēks, kam ir jau sagatavota vieta pie krusta, vai tomēr šis, bezvainīgais cilvēks, kurš dziedināja, rūpējās, iepriecināja, atjaunoja, kurš stāv pilnīgi mierīgs, kurš nerada draudus sabiedrībai. Kuru jūs izvēlaties? Cilvēks – nāve vai cilvēks – MĪLESTĪBA? Un pūlis sāk skaļā balsī saukt: “BARABA, DOD MUMS BARABU!” Tie uz viņu sauc vēl un vēl. Un Pilāts trīs reizes pārjautā, kuru jūs gribat? Slepkaču vai mīlestības augstāko izpausmi? Un pūlis tik turpina saukt: dod mums Barabu, bet Jēzu sit krustā!

Nokaitētais pūlis savā karstumā pēc Pilāta atsacīšanās piedalīties šajā izvēlē izsaka lielākos lāsta vārdus cilvēces vēsturē: “Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.” Šie briesmīgie vārdi sasniedza Dieva troni. Spriedums, ko tie sev pasludināja, tika pierakstīts Debesīs. Viņu lūgums tika uzklauss. Kā nemitīgs lāsts pār viņu bērniem un bērnu bērniem turpmāk nāca Dieva Dēla asinis. Briesmīgi tas piepildījās Jeruzālemes izpostīšanas laikā. Briesmīgi tas ir izpaudies jūdu tautas dzīves apstākļos vairāk nekā astoņpadsmit gadsimtos.

Turpinoties notikumiem, pienāk brīdis, kad Pilāts dod atļauju atbrīvot Barabu; nāk kareivji, noņem ķēdes, un “nezvērs” ir atbrīvots. Viņš kāpj lejā pa kāpnēm, un galvā ir tikai domas: “Esmu brīvs, mana tauta mani mīl, viņi mani mīl; es nezinu, kas tas par vīru,

bet mana tauta mani mīl!”

Viņš nonāk līdz Jēzum, un nekur nav teikts, ka viņš kristu Jēzum pie kājām un teiktu: “Paldies, es tagad kalpošu tev, paldies, ka darīji mani brīvu!” Nē! Viņš vienkārši pasmaida Jēzum, paceļ rokas uzvaras saucienam un aiziet, aiziet no Tā, kas viņu ir darījis brīvu. Visticamāk, ka viņš pēc 10 minūtēm jau ir ieradies kādā krogā nosvinēt savu uzvaru un turpina darīt to, ko līdz tam bija darījis vislabāk – būt sevišķi bīstams noziedznieks. Taču Jēzus paliek stāvēt, viņš noskatās, kā Baraba aiziet, un viņš neko nesaka, jo viņš zina, kāda ir Tēva griba. Tikai klusa lūgšana atskan no Jēzus izmocītajām, no ūdens trūkuma izkaltošajām lūpām: “Lai iet, Tēvs, lai iet, lai pasaule ņem viņu, es iemainu sevi pret Barabu, lai Tu, Tēvs, varētu vēlāk iemainīt manu uzvaru pret Barabu. Lai viņš iet, es esmu šeit arī viņa dēļ, es mīlu Tēvs arī viņu!” Baraba domāja, ka cilvēku mīlestība viņu ir darījusi brīvu, taču tā bija Jēzus neizmērāmā mīlestība arī uz Barabu.

Kad es lasu šo stāstu, es domāju, kas patiesībā ir Baraba? Tas esmu ES, tie esam mēs. Kad grēks mūsu dzīvē ir tik dziļi iekšā, sātans mūs mudina domāt, ka es esmu par sliktu, es esmu sliktas cilvēks, bet Jēzus saka: “Es mīlu tevi, tāpat kā es mīlēju Barabu, kad viņš nogāja man garām.”

Varbūt tavš jautājums ir: “Dievs, bet es nekad varbūt nespēju pienācīgi novērtēt tavu dāvanu?” Kā būtu, ja tu saņemtu šādu atbildi: “Nekas, mans bērns, es mīlu tevi tikpat cieši, cik Barabu.” Dievs sūtīja savu dēlu arī Barabas dēļ, lai gan, iespējams, Baraba aizgāja vienkārši prom. Dievs tik un tā sūtīja savu Dēlu arī par viņu. Mēs tik daudz domājam par to, cik esam dziļā bedrē, cik daudz ļauna un netaisna esam savas dzīves laikā izdarījuši, un mēs mētamies no viena grāvja otrā, cenšoties atrisināt to nemieru, kas valda sirdī. Un tad mēs mēģinām ar labiem darbiem nopelnīt glābšanu...

STOP! Tas ir pretēji evaņģēlijam. Mūsu pārkāpumus, kļūdas, salauzto dzīvi neizlabos mani daudzie labie darbi pēdējo piecu gadu laikā vai nākamo 20 gadu laikā. To var izdarīt tikai VIENS, un viņš ieņēma TAVU vietu pie krusta, tas pats, kas noskatījās, kā Baraba aiziet, tas pats, kas atdevu gaismu aklaļiem, tas pats, kas tika kārdināts un pastāvēja. Tikai tas spēj izdziedēt savā lielajā žēlastībā tavu, manu, mūsu salauzto dzīvi, attiecības, problēmas,

mazdūšību, sāpes, vientulību, piepildīt ilgas. Viņa vārds ir Jēzus, lielā un varenā Dieva Dēls, kas nāca uz šo zemi tieši tevis dēļ, lai tava dzīve atgūtu cerību un kļūtu vērtīga, lai tā būtu lemta cerībai. Šis žēlastības iemesisojums bija tas, kas karājās pie krusta un teica: „Jā, lai jums tiek Baraba, bet es miršu arī par jums!”

Cik bieži gan mēs esam bijuši tie, kas ejam garām Jēzum, tie, kam pienākas ķēdes, bet par Viņa lūpām nāk vārdi: „Nē, bērns, ļauj man tās paņemt, ļauj manai mīlestībai darīt tevi brīvu, ļauj man paņemt tavu grēku, tavu salauzto dzīvi, tavas sāpes, dod man savu salauzto laulību, dod man savu kaunu, dod man savas atkarības, dod man savas domas, savu akmens sirdi, dod man to, un ej! Esi brīvs, TEV IR PIEDOTS, es gribu redzēt tevi laimīgu, redzēt tevi ierāpjamies manā klēpī, ņemt tevi aiz rokas un soli pa solim, pēdu pēdā iet kopā ar tevi, jo nu vairs nekas mūs nevar šķirt! Tik nāc pie manis – dziesmā, lūgšanā, saucienā, vienalga kā, tikai, lūdzu, nāc, atver savu sirdi, lai varu tur iemājot!”

Cik bieži šie vārdi nāk mūsu galvā: “Dievs, bet ja es atkal tevi pievilšu?” Un Dievs no jauna saka: “Tad es būšu turpat, joprojām tev blakus, kad gribēsi nākt mājās!”

Mēs varam turpināt spēlēt spēles ar Dievu, spēles draudzē, skatīties viens uz otru, ko mēs darām pareizi vai nepareizi, taču mēs tad neesam labāki par Barabu, kas pieslēgts ķēdēs. Mēs varam turpināt mācīt, kā būtu labāk jādzīvo, ka mums ir jāizpilda simptiem lietu, lai Dievam patiktu, taču tad mēs esam sevišķi bīstami noziedznieki, jo mums apkārt ir tik daudz Barabas, pazudušie dēli, muitnieki, farizeji, zvejnieki, kungi un citi, kas vēl nav iepazinuši Dievu, to vareno Dievu, kas mīl bez nosacījumiem, kas mīl katru personīgi, kas atdeva dārgāko, kas bija, lai mūs darītu brīvus, lai tu un es šodien ar drošu sirdi varētu teikt – es esmu glābts, ar Kristu man pietiek! Jēzus ir pietiekami spēcīgs arguments, lai mana dzīve mainītos; šodien, es gribu būt kopā ar viņu, ar augšāmceltu Kristu, ik elpas vilcienu, savā sirdī apņemoties: “Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krusttā sista un es pasaulei.” (Gal:6:14)

Edgars Zaikovskis
Siguldas draudze

Aidis Tomsons
žurnālists

SABATS UN EKSĀMENI

Tie, kas ikdienā lieto dažādus plašsaziņas līdzekļus (radio, presi, internetu), vasarā pamanīja, ka mediju uzmanības lokā nonācis viens no adventistu jauniešiem, kura dēļ Mūzikas akadēmijā pārcelts iestājekšāmens. Kā rakstīja prese: „Pirmo reizi Jāzeps Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas vēsturē reflektanta reliģiskās pārliecības dēļ iestājekšāmens klavierspēlē viņam vienam organizēts vēlā sestdienas vakarā, jo Septītās dienas adventistu draudzes locekļiem sabats liedz strādāt no piektdienas saulrieta līdz sestdienas saulrietam.”

Notikušais izraisīja diskusijas, jo bija atšķirīgi viedokļi, vai pareizi viena audzēkņa dēļ visas eksaminācijas komisijai sanākt kopā pēc saules rieta pulksten 22:20 vakarā. Augstskola sākotnēji atteicās eksāmenu pārcelt un pauda skepsi arī plašsaziņas līdzekļos, taču pretimnākošs akadēmijas lēmums tika pieņemts pēc tam, kad skola saņēma Tiesībsarga biroja vēstuli. Pēc tam, kad topošais students bija vērsies birojā, Tiesībsargs, izvērtējot konkrēto situāciju, sagatavoja savu atzinumu. Vēlāk, pēc eksāmena pārcelšanas, Tiesībsarga birojs sagatavoja plašu skaidrojumu un rekomendācijas, kuras tika nosūtītas ne tikai Mūzikas akadēmijai, bet visām Latvijas augstskolām, kā rīkoties līdzīgos gadījumos turpmāk.

Tā kā šī nav vienīgā reize, un arī turpmāk būs jaunieši, kuriem reliģiskā pārliecība neļaus kārtot eksāmenu sestdienās, publicējam saīsināti atzinumu šajās „Adventes Vēstīs”. Tas pilnā mērā ir publicēts žurnālā „Jurista Vārds” 9.septembrī, kā arī Tiesībsarga mājas lapā. Adrese:

http://www.tiesibsargs.lv/files/content/atzinumi/Atzinums_Religiska_parlēciba_un_iestajeksameni_augstskola_%2027082014_vestule_augstskolam.pdf

Jau pēc pieņemtā eksāmena laikraksts „Diena” rakstīja šādi: „Radusies paradoksāla situācija – Mūzikas akadēmija vēlo eksāmenu rīkoja nelabprāt un izteica neapmierinātību, taču gan eksperti, gan ierēdņi augstskolu slavē un sauc par lielisku tolerances paraugu.”

Pats Daumants Liepiņš, kura dēļ tapis minētais biroja atzinums, interviju „Adventes Vēstīm” nevēlējās sniegt. Kā skaidroja Daumants, šis gadījums draudzēs ir jau pietiekoši spēcīgi izskanējis un bijis par iedrošinājumu daudziem. Viņš pats savā garīgajā dzīvē gribot vairāk piedzīvot attiecības ar Dievu nekā koncentrēties uz darīt/nedarīt jautājumiem. Turklāt Daumants ir pārliecināts, ka katrs gadījums ir individuāli jāaskaidro ar Dievu, tāpēc varbūt kādam, izlasot interviju, varētu rasties vēlēšanās šādu sabata ievērošanu kopēt.

Mēs patiešām respektējam Daumanta

vēlmi, un vēlam ikkatram skolēnam un studentam prasīt Dieva gudrību, kā katrā konkrētā gadījumā rīkoties, un tad droši pastāvēt par savu pārliecību.

Par tiesībām uz izglītību neatkarīgi no personas reliģiskās pārliecības

Pēc tiesībsarga sniegtā viedokļa Latvijas Mūzikas akadēmijai par tiesiskās vienlīdzības principu, kā rezultātā Septītās dienas adventistu draudzes pārstāvim tika pārcelts iestājekšāmens klavierspēlē, rosināta diskusija, kā rīkoties līdzīgās situācijās, kad persona lūdz rast individuālu risinājumu reliģiskās, etniskās pārliecības vai citu iemeslu dēļ attiecībā uz iestājekšāmeniem.

Tiesiskās vienlīdzības principa dziļākā jēga ir vienlīdzīgu iespēju radīšana visiem, nevis formāla vienlīdzība. Attiecībā uz studijām augstskolās vienlīdzīgas iespējas nozīmē to, ka attiecīgu apstākļu dēļ var un pat ir nepieciešams rast individuālus risinājumus, pielāgojumus. Attiecībā uz personām ar in-

validitāti ilgāks valsts pārbaudījumu, eksāmenu laiks un citi pielāgojumi ir vispāratzīta prakse, nostiprināta tostarp 2010. gada 6. aprīļa Ministru kabineta noteikumos Nr. 335 „Noteikumi par centralizēto eksāmenu saturu un norises kārtību” u.c. normatīvajos aktos. Arī pret personām ar noteiktu etnisko piederību, reliģisko pārliecību, ja attiecīgā pārliecība ir nozīmīga personas identitātes sastāvdaļa, kas nav maināma, tad toleranta, cilvēktiesību ievērojoša pieeja ir rast risinājumu, nosakot alternatīvu iespēju kārtot iestāšanās laika, kas, pirmkārt, nav pretrunā ar personas pārliecību, un, otrkārt, kas nesamērīgi neierobežo augstskolas, sabiedrības tiesības.

Tiesības uz domas, apziņas un reliģijas brīvību ir vienas no svarīgākajām cilvēka pamattiesībām, kas aizsargātas ne tikai Satversmē, bet arī Latvijai saistošajos starptautiskajos cilvēktiesību līgumos. Tā ir nesaraucami saistīta arī ar Satversmē noteikto diskriminācijas aizliegumu un tiesiskās vienlīdzības principu. Reliģijas brīvība sevī ietver divus galvenos aspektus – tiesības ticēt un tiesības praktizēt reliģiju, kas ir uzskatāma par šīs brīvības ārējo izpausmi. Personas tiesības ticēt nav ierobežojamas, tomēr tiesības praktizēt reliģiju saskaņā ar Satversmes 116. pantu ir ierobežojamas līdzīgi kā citas konstitucionāla ranga brīvības.

Izvērtējot katras personas reliģijas brīvības ierobežojumu, kam jābūt noteiktam likumā, vispirms ir jāizvērtē ierobežojuma mērķis. Šāda ierobežojuma pamatā var būt citu cilvēku tiesības, sabiedrības intereses, valsts un sabiedrības drošība un citi likumīgi pamati. Visbeidzot, šādam ierobežojumam ir jābūt piemērotam mērķa sasniegšanai un samērīgam ar personai radītajām grūtībām.

Tādējādi, izvērtējot reliģijas brīvības ierobežojumus pārbaudes lietu ietvaros, ja vien konkrētā situācija to saprātīgi pieļauj, tiesībsargs aicina izvēlēties indivīdam saudzīgāku risinājumu. Tas gan nenozīmē, ka vienas konfesijas pārstāvja dēļ ir jācieš visai sabiedrībai. Demokrātiskā sabiedrībā ir svarīgi ievērot principu, ka atrodams veids, kas ir pieņemams visiem

Ņemot vērā minēto, tiesībsargs aicina iespēju robežās, ciktāl tas nesamērīgi neapgrūtinā augstskolas darbu, pārējo studentu, sabiedrības tiesības, rast risinājumu attiecībā uz iestāšanās laiku sestdienās, attiecīgi nenosakot

iestāšanās laikus šajās dienās, vai pēc atsevišķu personu lūguma paredzot iespēju parādīt savas zināšanas un prasmes jebkurā darb dienā.

*Ar cieņu,
tiesībsargs J. Jansons*

Pielikums:

Latvijas Republikas Satversmē un starptautiskajos cilvēktiesību dokumentos garantētā vienlīdzības principa un reliģiskās pārliecības brīvības analīze attiecībā uz tiesībām studēt

Nacionālā regulējuma piemērošana attiecībā uz iestāšanās laiku organizēšanu.

Ņemot vērā visus Latvijas likumu un MK noteikumu regulējumus, izstrādājot Uzņemšanas noteikumus un nosakot iestāšanās laikus, ir jāraugās, lai visiem reflektantiem būtu vienlīdzīgas tiesības un maksimāli arī faktiskas iespējas pretendēt uz studijām augstskolā, tostarp uz budžeta vietām, ņemot vērā ne tikai formālu vienlaicīga iestāšanās laika noteikšanu, bet faktisku vienlīdzīgu iespēju radīšanu. Toleranta, cilvēktiesību ievērojoša pieeja ir respektēt ebreju un septītās dienas adventistu reliģisko aizliegumu veikt darbu sestdienās, ko baznīcu priesteri attiecina arī uz iestāšanās laiku kārtot iestāšanās laikus kādā no darb dienām vienlaicīgi ar visiem vai atsevišķi, lai reliģiskās pārliecības dēļ personai netiktu liegta iespēja parādīt savas zināšanas un prasmes un uzsākt studijas.

Nosakot alternatīvu iestāšanās laiku ebrejiem un septītās dienas adventistiem jebkurā no darb dienām laikā, kas nav pretrunā ar personu reliģisko pārliecību, vai pārceļot individuālu iestāšanās laiku, kur pēc objektīviem kritērijiem tiek vērtētas zināšanas, netiek aizskartas sabiedrības tiesības, tāpat netiek radīta īpaša priekšrocība personām reliģiskās pārliecības dēļ, ja vien vērtējums ir balstīts uz objektīviem kritērijiem. Personas zaudējums vienlīdzīgu iespēju neradīšanas gadījumā, proti, zaudēta iespēja studēt, ir lielāks nekā pārējās sabiedrības interese par to, lai iestāšanās notiktu vienā laikā. Aizdomas par mazliet īsāku vai ilgāku laiku gatavoties iestāšanās laiku personai, kurai rasts individuāls risinājums, neiztur kritiku, it īpaši individuālu iestāšanās laiku gadījumā, kur persona atsevišķi Uzņemšanas no-

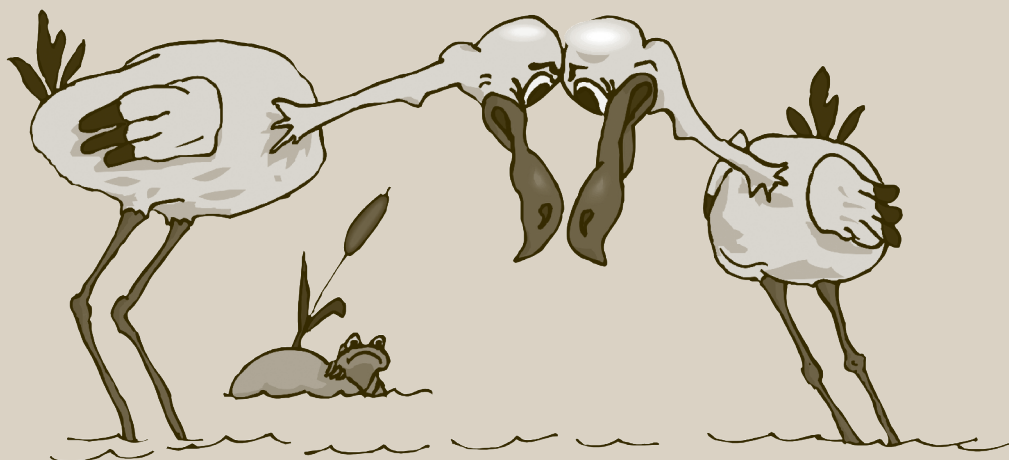
teikumos noteiktā kārtībā demonstrē savas prasmes objektīvai un neitrālai komisijai.

Gadījumā, ja iestāšanās laika noteikšana darb dienā rada nesamērīgu slogu, augstskola var attaisnot iestāšanās laika, kas noteikts sestdienā, nepārcelšanu, ja šādu lūgumu pāduši viens vai vairāki reflektanti. Tāpat atteikt iestāšanās laiku pārcelšanu var gadījumā, ja ar šādu rīcību tiek aizsargātas kādas citas konstitucionāla ranga vērtības. Šis attaisnojums strīda gadījumā būtu rūpīgi vērtējams, līdz ar to tiesībsargs aicina augstskolas, izstrādājot Uzņemšanas noteikumus un nosakot iestāšanās laikus, raudzīties, lai netiktu nepamatoti ierobežotas personu tiesības studēt augstskolā.

ASV un Kanādā, gadījumā, ja iestāšanās laiku jurisprudences studijām *Law School Admission Test (LSAT)* tiek noteikti sestdienās, vienlaikus tiek paredzēta iespēja kārtot šos iestāšanās laikus pirmdienās vai citās dienās sabata ievērotājiem. Tāpat citās valstīs ir notikušas diskusijas par eksāmenu laiku studiju procesā. Lielbritānijā Hertfordšīras universitātes (*University of Hertfordshire*) vadība atteica ebreju studenta lūgumu pārcelt eksāmenu no sestdienas uz piektdienu. Iesniedzēja pārstāvji norādīja: „Eksāmena nolikšana sestdienā nostāda iesniedzēju un citus ortodoksālos ebrejus sliktākā situācijā nekā citus studentus.” Pēc pārrunām ar studenta pārstāvjiem augstskola piekrita eksāmena pārcelšanai.

Studiju programmas nedēļas nogalēs Vienlaikus normatīvais regulējums neaizliedz piedāvāt studiju programmas, kas notiek tikai nedēļas nogalēs. Šādās studiju programmās iestāšanās laikus un eksāmenu laikus var attiecīgi noteikt sestdienā vai svētdienā, jo visa studiju programma tāpat ir vērsta uz darbu šajā laikā. Ja studentam ir noslēgts līgums, kur atrunātas tiesības un saistības, studentam, tāpat kā nodarbinātības attiecībās esošajām personām, ir pienākums ievērot līguma nosacījumus par studijām attiecīgā programmā. Tomēr iekļaujoša un cilvēktiesību ievērojoša pieeja būtu dot līdzvērtīgas iespējas apgūt līdzīgas studiju programmas darb dienās, veidot tālmācības programmas, lai personām, kuras kādu apsvērumu dēļ nevar piedalīties šādā studiju procesā, kas notiek nedēļas nogalēs, netiktu liegta iespēja iegūt augstāko izglītību.

Gara qugliis

ATTURĪBA jeb SAVALDĪBA

KRĀ: Krū, ko tu te guli un kunksti, sarāvies kā ezis?

KRŪ: Es biju ciemos pie Fredīša.

KRĀ: Vai tad tāpēc tagad jākunkst?

KRŪ: Man trakoti sāp vēders!

KRĀ: Laikam, brālīt, būsi pārēdies.

KRŪ: Nu, nē! Kas nu tā par pārēšanas. Divdesmit trīs riekstu cepumiņi, astoņpadsmit konfektiņi, pāris gabaliņi kūkas un neliels saldējumiņš.

KRĀ: Nu, vai zini! Brīnos, ka neesi vēl pārsprādzis.

KRŪ: Labāk tā nerunā, man tad kļūst vēl sliktāk.

KRĀ: Nesaprotu, kāpēc tu dažbrīd uzvedies kā badakāsis? Pacienāties nenožīmē pārēsties.

KRŪ: Tas viss, māšuk, notiek pavisam nemanot. Bet tagad labāk nemoralizē, bet atnes man, lūdzu, ūdentīnu padzerties.

KRĀ: Labi, labi, tūlī atnesīšu.

mamma: Kas tad tev, Krū, par sērgu piemetusies? Māsa teica, ka ciemos esi krietni pārēdies.

KRŪ: Nu, ne jau krietni, bet tikai tā drusciņ. Kad man kaut kas ļoti garšo, tad nevaru apstāties - „bremzes” nestrādā.

KRĀ: Nu, tam jau, brālīt, pietiktu arī ar smadzenēm.

KRŪ: Krā, nevajag! Labāk aizej un izskaiti, cik tev skapī to krāsaino lakatiņu! Vēl nesen bija trīs

atvilktnes „pieštopētas” pilnas. Bet kakls tev tikai viens. Kad tu tos iegādājies bez jēgas, tad tu laikam piemirsti iedarbināt savas smadzenes.

mamma: Bērni, nevajag strīdēties. Katram var būt reizes, kurās trūkst atturības un savaldības. Tā ir lieliska DIEVA dāvana, ja kāds spēj būt no-teicējs pār sevi.

KRŪ: Kā tad tas ir?

mamma: Tas ir tā, ka tu spēj atturēties no nepareizas rīcības un izvēlēties labo. Jo, ja izvēlamies darīt nepareizi, tad ciešam paši un dažkārt arī citi. Lai tā nenotiktu, DIEVS devis tādu Gara dāvanu kā atturība un savaldība.

KRĀ: Tā kā tev tās, brālīt, nav, tad tu tagad ciet pats no savas pārēšanās!

mamma: Labāk pastāstīšu jums kādu interesantu stāstu. Tas ir patiesi notikums, kas noticis senos laikos.

Reiz Bābeles ķēniņš devās karagājienā uz Jeruzalemi, sagūstīja tās iedzīvotājus un aizveda gūstā. Kādu dienu viņš sacīja savam galminiekam:

- Ej un izraugies no gūstekņiem apdāvinātus un gudrus jaunekļus, kuri būtu derīgi kalpot manā pilī. Lai trīs gadus viņi mācās visās gudrībās un kļūst man derīgi kalpi!

-Labi, ķēniņ,- sacīja galminieks.

Viņš no visiem gūstekņiem izvēlējās visgudrākos jaunekļus. Starp tiem bija arī Daniēls un viņa draugi.

Tad ķēniņš pavēlēja:

- Šiem jaunekļiem ēdiens jādod tikai no ķēniņa galda! Lai tie tiek labi pabaroti! Dzērienus un vīnus lai tie saņem no mana pagraba!

KRŪ: Nu, es būtu sajūsmā par šādu lielisku iespēju! Varu iedomāties, kas tik nav uz ķēniņa galda! Gardumi! Tikai gardumi un turklāt katru dienu! Vareni!

KRĀ: Tam Daniēlam gan vareni veicās! Viņš noteikti bija sajūsmā.

mamma: Gluži otrādi— Daniēls cieši apņēmās neko neēst no ķēniņa galda. Viņš sacīja galminiekam:

- Lūdzu, neliec man aptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda, bet labāk ļauj man un mani draugiem ēst augu barību un dzert tīru ūdeni.

- Nē, es to nevaru!— atbildēja galminieks. - Ja ķēniņš pamānīs, ka esat vājāki kļuvuši nekā pārējie, viņš mani bargi sodīs. Tad Daniēls sacīja:

- Nu, labi, tad izmēģināsim, lai desmit dienas mums dod tikai vienkāršu ēdienu, un tad redzēsim.

Galminieks piekrita un, tiešām, pēc šīm desmit dienām viņi izskatījās veselīgāki nekā tie, kuri ēda ēdienu no ķēniņa galda.

KRŪ: Kāpēc viņi negribēja ķēniņa ēdienu?

mamma: Tas bija saistīts ar uzticību DIEVAM. Kas ķēniņa ēdienu ēda, tie tika uzskatīti par Babilonijas dievu pielūdzējiem. Bet Daniēls zināja, ka ir tikai viens DIEVS, kuru viņš mīlēja un godāja, un viņš labi saprata, ka ķēniņa uzturs mazinās viņa fiziskos un garīgos spēkus. Bet viņš negribēja pievilt DIEVU, bet gan palikt VIŅAM uzticīgs.

KRŪ: Var redzēt, ka Daniēlam bija stiprs raksturs.

KRĀ: Un gudrība arī. Re, kā viņš mācēja valdīt pār sevi.

mamma: Daniēlam jau no mazotnes bija audzināts sāpības ieradums, un viņš labi zināja, ka par visu būs jāatbild DIEVAM. Viņš lietoja šo Gara dāvanu – savaldību un atturību savā dzīvē.

KRĀ: Redzi, lai cik kārdinoši bija tie ķēniņa gardumi, Daniēls prata izdarīt pareizo izvēli.

KRŪ: Tas nozīmē, ka viņam bija šī Gara augļa īpašība – atturība un savaldība?

mamma: Protams.

KRŪ: Interesanti, kā viņam tas izdevās?

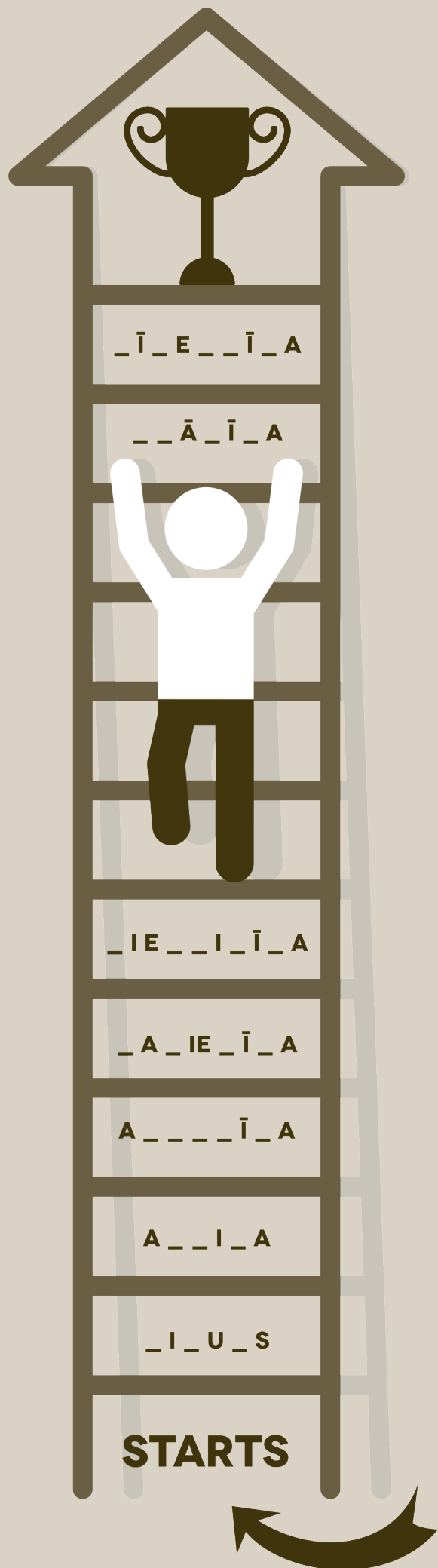
mamma: Pavisam vienkārši – viņš bija DIEVA draugs.

KRĀ: Un DIEVA draugi dabū visas labās dāvanības no DIEVA, vai ne?

KRŪ: Jā, arī visus jaukos Gara augļus!

UZPEVUMS • UZPEVUMS

Atrodi Bībelē 2. Pētera 1:5-7 un ieraksti trūkstošos burtus īpašībām, ko mums Dievs aicina iegūt.

Gaismas Cēlā **JUBILEJAS KONCERTS**

8. NOVEMBRĪ
PLKST. 17:00
BAZNĪCAS IELĀ 12A

Dirigents - Mārtiņš Subatovičs
Koncertmeistare - Elīna Gaile
Stīgu instrumentālais ansamblis